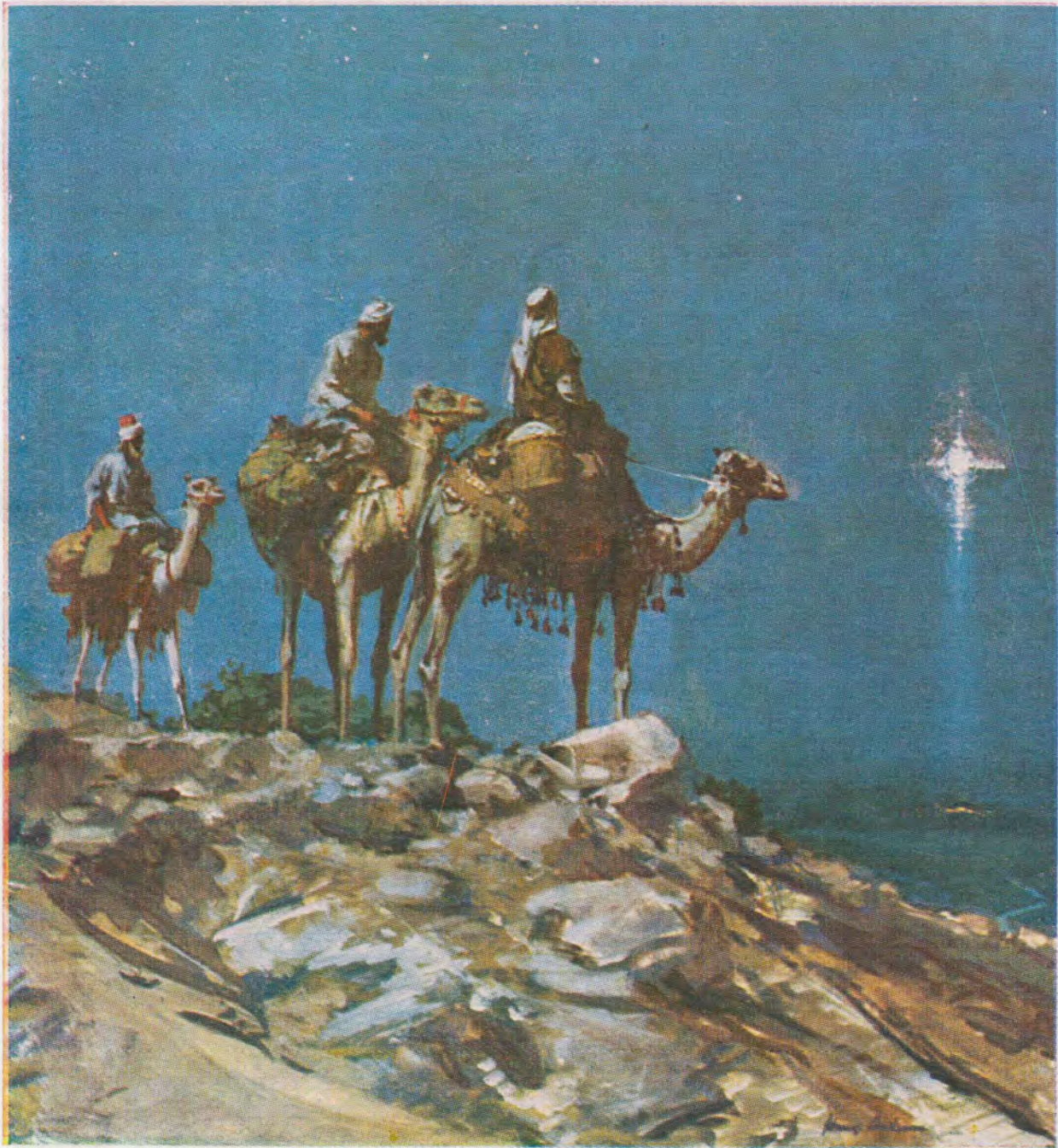

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Nr. 6

Noiembrie — Decembrie 1987
Anul LXIV

„Slavă lui Dumnezeu în locurile
prea înalte, și pace pe pământ între
oamenii plăcuți Lui“ (Luca 2,14).

Cu aproape două mii de ani în urmă, într-o noapte înstelată, cerul și-a trimis mesagerii pe pământ să anunțe evenimentul unic în istoria Universului nemărginit, eveniment ce trebuia să fie „o mare bucurie pentru tot norodul“. În ieslea umilă din Betleem, Fiul Atotputernicului Dumnezeu a îmbrăcat haina naturii noastre născându-Se ca prunc în mijlocul familiei umane. „Minunează-te cerule și rămii încremenit pământule“. Iubirea infinită a găsit calea ca „nimeni să nu piară ci toți să vină la pocăință“, pentru a avea viața veșnică (Ioan 3,16). Punctul culminant al Planului de Mîntuire, întruparea Fiului lui Dumnezeu, a avut loc. Cerul era plin de bucurie pentru că îngerii lui Dumnezeu vedeau în aceasta sosirea timpului pentru biruirea celui ce adusese discordie și răzvrătire în ceruri. Lumile macrocosmosului uriaș priveau cu vădit interes această acțiune a lui Dumnezeu de identificare cu neamul omenesc răzvrătit, iar Fiul Său devenind Fiul omului, să lucreze răscumpărarea păcătoșului pe un drum ce avea să aducă la Golgota pe Cel ce era izvorul vieții și al mîntuirii. Nu era un experiment, era hotărîrea iubirii divine de a pune stavilă păcatului și a-i smulge stăpînirea asupra morții și a realiza mîntuirea neamului omenesc.

De aceea mulțimi de ființe cerești au coborît deasupra cîmpiei Betleemului și un cor de armonii celeste cînta „slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pe pământ pace între oamenii plăcuți Lui“.

Coborînd pe pământ Domnul Vieții dorea să aducă pacea în mijlocul și-n sufletul oamenilor. „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea“ (Ioan 14,27) spune El, cu dorința sinceră de a aduce armonie și pace în inimile răvășite de păcat ale oamenilor.

Luînd trup omenesc și devenind Fiu al Omului, Isus Hristos a coborît în mijlocul celor ce s-au răzvrătit împotriva voinței Lui, pentru a face dovada că în puterea lui Dumnezeu și a comuniunii personale cu Tatăl ceresc, El a putut străbate gheena păcatului în lumea noastră, fără ca puritatea absolută a sufletului și ființei Sale să fi fost cu ceva minjită de păcat. Căci „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit viclesug (1 Petru 2,22).

Venirea în trup a Fiului lui Dumnezeu printre oameni a avut ca scop mîntuirea și înălțarea demnității omului. În feeria de lumină ce a scăldat cîmpiile Betleemului era dorința cerului ca oamenii să umble în lumina ce a devenit „Lumina lumii“ și care a luminat pe orice om venit în lume“ (Ioan 1,9).

Și de atunci lumea creștină aniversează solemn și cu mult fast acest eveniment cu implicații mari în cer și pe pământ.

Citeam nu demult un articol în care autorul analizînd atitudinea creștinilor față de evenimentul nașterii Domnului spunea cu multă seriozitate:

„Este necesar să aducem înapoi pe Hristos în sărbătorile nașterii Domnului! Da, El trebuie să fie figura centrală în aceste sărbători. Dar cred că trebuie să spunem mai mult decît numai a repune pe Hristos în centrul sărbătorii nașterii Fiului lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de Hristos în viața noastră mai mult decît avem nevoie de El în sărbătorile ce le avem“. Noi avem nevoie de El în toate cele unsprezece luni ale anului, tot așa de mult cît avem nevoie de El în decembrie, lună în care se află și sărbătoarea nașterii Domnului. Ce am spune noi despre cineva care cu ocazia aniversării zilei noastre de naștere ne-ar umple de atenții și felicitări, apoi tot anul nu mai are nici o legătură cu noi. Ba din contră, ne ocolește. De aceea, pentru ca aniversarea nașterii Domnului să aibă valoare, să aibă pe Hristos ca punct central, trebuie ca mai întîi El să fie prezent în viața noastră.

Din nefericire sărbătoarea nașterii Domnului este o ocazie de destindere și adesea personalul central nu este Isus Hristos ci... Moș Crăciun (Moș Gerilă). Cu ani în urmă un editor a avut ideea și curajul să illustreze coperta unei reviste religioase cu „Moș Crăciun“ așa cum este el imaginat, cu barba albă, într-o largă haină roșie, etc. răstignit pe cruce. Mulți s-au scandalizat și au reacționat negativ la adresa editorului respectiv. Dar intenția s-a realizat. Oamenii au fost șocați demonstrînd cît de confuzi puteau deveni în legătură cu acest eveniment.

Pe cîmpiile Betleemului îngerii cîntau slavă lui Dumnezeu și pace pe pământ. Acum se aude

continuare în pag. 10/a

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: Dumitru Popa, redactor-șef. Membri: Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegean și Iosif Gyéresi

București, Str. Labirint nr. 116 — sector 3, tel. 20.76.65

LA ANIVERSAREA REPUBLICII

În lunga și bogată istorie a patriei noastre, evenimentele ce s-au succedat au cuprins în ele voinea de nezdruccinat a pămînturilor trăitori pe meleagurile cuprinse în spațiul carpațo-danubiano-pontic de a-și modela singuri viața. Istoria milenară a poporului nostru a consemnat dramatismul trăirilor acestui popor harnic, drept și blind, dar neînduplecat și aprig atunci cînd era în joc existența lui națională. Și de mii de ani, indiferent de unde veneau cei ce vroiau să facă noi „cuceriri” — fie că erau persii lui Darius al lui Histaspes, sau mulțimea popoarelor barbare migratoare ce s-au revărsat ca nisipul mării peste meleagurile liniștite locuite de strămoșii noștri, dacă erau hoardele tătare sau ienicerii lui Baiazid, trupele monstrului bicefal imperial sau barbarii secolului nostru, fasciștii, toți aceștia s-au lovit de zidul de neclintit al voinței și eroismului poporului român pe frontonul căruia s-a scris cu sînge „Pe aici nu se trece!”

DIN CUPRINS

De la inimă, la inimă	2
La aniversarea Republicii	3
Vi s-a născut un Mintuitor	4
Realizări	5
Din viața bisericii	6
De la Sabat la duminică	7
E în perspectivă unirea bisericilor?	9
O teologie a hirotonirii	12
Neprihănirea prin credință	4
A. Vaucher la 100 de ani	17
A venit vremea cîntării	17
Lăudați-L pe Domnul cîntînd în cor!	18
Valoarea spirituală a întreitiei solii îngeresti	20
In memoriam	23
Necrolog	24

Și toți aceștia pe care lumea nu i-a încăput, și au venit aici cu gînd de jaf și cucerire, toți aceștia s-au făcut „o apă și un pămînt”.

Este meritul incontestabil al poporului român, acela că în ciuda celor ce rivneau frumusețea, bogăția și rodnicia acestor pămînturi, poporul nostru și-a păstrat integritatea, limba și ființa națională.

În decursul istoriei sale, poporul român „a năzuit spre o formă de stat democratică, care să asigure libertatea și dreptatea socială pentru cei mulți, independența politică și înflorirea economică a țării, să realizeze dreptul sacru al poporului de a fi singur stăpîn în patria sa”. Nu este de mirare că în programul revoluției de la 1848 a fost înscrisă revendicarea republicii, pentru care au militat N. Bălcescu, C. A. Rosetti, Simion Bărnuțiu, Avram Iancu, Cezar Bolliac.

Pentru Nicolae Bălcescu era de neconceput „ca românii, după ce își vor cîștiga cu singele libertatea, să meargă de bună voia lor să se dea pe vecinicie sau pe viață unui domn, cral sau împărat, care să-i joace, să-i dijmănească și să-i despoale după cum i-a fi voia”. Programele revoluționare de la 1848 din țările române au exprimat aspirația pentru un guvern popular, pentru o conducere integrală răspunzătoare față de popor.

„Domnia — afirma Proclamația de la Islaz — nu este un drept de moștenire al nici unei familii, domnia este a patriei”.

Republica, în concepția acestor întemeietori ai României moderne, a fost clar descrisă de N. Bălcescu: „Cuvîntul Republică este o vorbă veche care va să zică lucru al tuturor. Republica este un stat în care oamenii adunați îngrijesc singuri de soarta lor, fără a-și pune stăpîni pe cap, avînd în lucrarea lor drept regulă, dreptatea și drept țintă, frăția”.

Dar, cum era și de așteptat, într-o Europă dominată de presiunile și interesele unor mari puteri ele însele monarhii, înfăptuirea idealului republican a întîmpinat nenumărate piedici.

Cîtă dreptate avea Ion Eliade Rădulescu cînd în 1866 spunea răs-picat în fața adunării constituante :

„Pe cînd celelalte națiuni care au avut monarhie se silesc a o goni, noi care n-am avut-o niciodată, ne sirguim a o introduce. Adoptăm ca bune datini ce alții le leapădă ca rele. Privim înapoi, în loc de a privi înainte. Teamă îmi e să nu pierdem în cițiva ani tot ce am dobîndit de la alungarea domniilor fanariote pînă azi”.

I-a fost dat generației de astăzi să fie martoră a realizării acestui deziderat prin actul de la 30 Decembrie 1947, cînd poporul român renunță printr-o impresionantă unanimitate de voință la o formă anarhică de organizare a statului. „Crearea republicii — arăta președintele Nicolae Ceaușescu — constituie incununarea luptei duse de-a lungul secolelor de poporul român, de forțele sale înaintate, pentru eliberarea națională și socială, pentru neatîrnare, progres social și o viață mai bună”.

În aceste patru decenii țara a cunoscut o dezvoltare fără precedent în istoria ei: „În acest interval de timp producția industrială a crescut de peste 200 de ori în comparație cu anul 1944, producția agricolă de peste 6 ori, venitul național de peste 32 de ori. S-au creat noi ramuri moderne ale industriei, care asigură mai bine de 60 la sută din întregul venit național. Pe această bază a avut loc creșterea continuă a nivelului de trai material, felul suprem și esența societății ce se edifică cu succes în România”.

S-a dezvoltat dragostea de glie, de patrie, de libertate și independență, statornicie și spiritul de omenie caracteristic poporului nostru.

Pretutîndeni pe orizontalele și verticalele patriei noastre se văd aceste înnoiri, trăiri cotidiene ce vorbesc despre avîntul ce-l cunoaște țara și poporul ei.

La această aniversare, gîndul sărbătorec al fiecăruia dintre noi se convertește în muncă sirguincioasă pentru continua propășire a țării, pentru realizarea marilor deziderate ale planurilor de perspectivă, pentru pace, pentru binele și prosperitatea scumpei noastre patrii Republica Socialistă România.

D. Popa

Împăratul slavei S-a umilit nespun pentru a îmbrăca natura omenească. Climatul pămintesc în care a trăit era neprielnic și respingător. Slava Sa a fost acoperită, pentru ca maiestatea înfățișării Sale să nu devină un punct de atracție. El a evitat orice fâlire exterioară. Bogățiile, onoarea lumească și mărirea omenească niciodată nu pot să salveze un suflet de la moarte; Isus avea grijă ca nici o atracție de natură pămintescă să nu determine adunarea oamenilor în jurul Său. Numai frumusețea adevărului cereș trebuia să atragă pe acela care doreau să-L urmeze. Caracterul lui Mesia fusese prevestit de mult timp în profeție și El dorea ca oamenii să-L primească pe temeiul mărturiei din Cuvântul lui Dumnezeu.

Îngerii se minunaseră de mărețul plan al mîntuirii. Ei urmăreau să vadă cum avea să primească poporul lui Dumnezeu pe Fiul Său, îmbrăcat în natura omenească. Îngerii cerești au coborît în țara poporului ales. Alte națiuni se țineau de fabule și se închinau la dumnezei falși. În țara unde se descoperise slava lui Dumnezeu și unde strălucise lumina profeției, au venit îngerii. Ei au mers nevăzuți la Ierusalim, la cei rinduiți cu explicarea Sfințelor Scripturi și la slujitorii Casei lui Dumnezeu. Deja lui Zaharia preotul, în timp ce slujea la altar, i se vestise apropiata venire a lui Hristos. Deja înaintemergătorul era născut, misiunea sa dovedită prin minuni și profeție. Vestea despre nașterea Lui și despre minunata însemnătate a misiunii Lui se răspîndise pretutindeni. Cu toate acestea Ierusalimul nu se pregătea să-și primească Mîntuitorul.

Solii cerești priveau cu uimire la nepăsarea celui popor pe care Dumnezeu îl chemase să transmită lumii lumina adevărului sfînt. Națiunea iudaică fusese păstrată ca martoră că Hristos trebuia să Se nască din seminția lui Abraam și din neamul lui David; și cu toate acestea ei nu știau că venirea Lui era acum apropiată. În templu, sacrificiul de dimineață și de seară arăta zilnic spre Mielul lui Dumnezeu; dar nici aici nu se făcea nici o pregătire pentru primirea Sa. Preoții și învățătorii națiunii nu știau că cel mai mare eveniment al veacurilor era gata să aibă loc. Ei repetau rugăciunile lor fără înțeles și îndeplineau ritualurile cultice pentru a fi văzuți de oameni, dar în goana lor după bogății și onoruri lumești nu erau pregătiți pentru descoperirea lui Mesia. Aceași indiferență stăpînea tot pămîntul lui Israel. Inimile egoiste și lumești erau neatînse de bucuria care făcea să tresalte tot cerul. Doar cîțiva doreau cu ardoare să vadă pe Cel Nevăzut. Acestora le-a fost trimisă solia cerească.

Îngerii au însoțit pe Iosif și Maria în timp ce călătoreau de la căminul lor din Nazaret pînă la cetatea lui David. Decretul Romei imperiale pentru înscriserea oamenilor din vastul ei cuprins se extindea pînă la locuitorii de printre dealurile Galileii. După cum pe vremuri Cir fusese chemat la tronul imperiului universal ca să poată pune în libertate pe captivii Domnului, tot astfel Cezar August a fost făcut mijlocul pentru îndeplinirea planului lui Dumnezeu de a aduce pe mama lui Isus la Betleem. El era din neamul lui David și Fiul lui David trebuia să Se nască în cetatea lui David. Din Betleem, zicea profetul, „va ieși Cel ce va stăpîni peste Israel, și a cărui obirșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei“. Mica 5,2. Dar în cetatea neamului lor împărătesc, Iosif și Maria nu au fost recunoscuți sau onorați. Obosiți și fără adăpost, ei au străbătut toată lungimea drumului îngust, de la poarta cetății pînă la extremitatea de răsărit a orașului, căutînd în zadar loc de odihnă pentru noapte. Pentru ei nu s-a găsit nici o cameră la hanul aglomerat. Într-un adăpost rudimentar unde se adăposteau animalele, ei au găsit în cele din urmă refugiu, și aici S-a născut Mîntuitorul lumii.

Oamenii nu știau lucrul acesta, dar vestea umplu cerul de bucurie. Cu un interes tot mai profund și mai călduros, ființele sfînte din lumea luminii erau atrase spre pămînt. Lumea întreagă era mai strălucitoare datorită prezenței Sale. Deasupra dealurilor Betleemului se adună o mulțime imensă de îngeri. Ei așteptau semnalul de a aduce lumii vestea cea bună. Dacă conducătorii lui Israel ar fi fost credincioși în răspunderea încredințată lor, ar fi avut parte de bucuria de a vesti nașterea lui Isus. Dar acum ei au fost lăsați la o parte.

VI S-A NĂSCUT UN MÎNTUITOR.!

Dumnezeu declară: „Voi turna ape peste pămîntul însetat și riuri pe pămîntul uscat“. „Celui fără prihană îi răsare o lumină în întuneric“. Isaia 44,3; Psalm 112,4. Acelora care caută lumina și care o acceptă cu bucurie, le vor răsări razele strălucitoare de la tronul lui Dumnezeu.

Pe cîmpiile unde tînărul David își condusesse turma, păstorii încă mai vegheau în timpul nopții. În orele acelea de liniște ei vorbeau împreună despre Mîntuitorul făgăduit și se rugau pentru venirea Împăratului pe tronul lui David. „Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor, și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat tare. Dar îngerul le-a zis: 'Nu vă temeți: căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul: astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul'“. Luca 2,9—11.

La cuvintele acestea, priveliști de slavă inundă inimile păstorilor care ascultau. A venit Liberatorul lui Israel! Putere, mărire, triumf, sint legate de venirea Sa. Dar îngerul trebuie să-i pregătească pentru a recunoaște pe Mîntuitorul lor în sărăcie și umilință. „Iată semnul după care-L veți cunoaște“, spune el; „veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle“.

Solul cereș liniștise temerile lor. Le spusese cum să găsească pe Isus. Cu delicată considerație față de slăbiciunea lor omenească, le dăduse timp să se deprindă cu strălucirea divină. Apoi bucuria și slava nu mai puteau să fie ascunse. Întreaga cîmpie a fost luminată de puternica strălucire a oștirilor lui Dumnezeu. Pămîntul era tăcut și cerul plecat să asculte la imnul:

„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte

Și pace pe pămînt între oamenii plăcuți Lui“.

O, dacă astăzi familia omenească ar putea recunoaște imnul acesta! Declarația făcută atunci, imnul cîntat atunci, va crește pînă la încheierea vremii și va răsuna pînă la marginile pămîntului. Cînd Soarele Neprihănitului va răsări cu vindecarea sub aripile Sale, cîntecul acesta va fi repetat de glasul unei mari mulțimi, ca vuietul unor ape multe, zicînd: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească“. Apoc. 19,6.

După ce ingerii au dispărut, lumina s-a stins și umbrele nopții au căzut din nou pe dealurile Betleemului. Dar în mintea păstorilor a rămas cel mai strălucitor tablou văzut vreodată de ochii omenești. „După ce au plecat ingerii de la ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: 'Haideți să mergem până la Betleem, și să vedem ce ni s-a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul'. S-au dus în grabă, și au găsit pe Maria, pe Iosif, și pruncul culcat în iesle". Luca 2,15.16.

Plecând de acolo cuprinși de mare bucurie, au început să vestească lucrurile pe care le văzuseră și au ziseră. „Toți cei ce i-au auzit, s-au mirat de cele ce le spuneau păstorii. Maria păstra toate cuvintele acelea, și se gândea la ele în inima ei. Și păstorii s-au întors, slăvind și laudând pe Dumnezeu". Luca 2,18—20.

Cerul și pământul nu sînt astăzi mai departe unul de altul decît atunci cînd păstorii ascultau cîntecul ingerilor. Omenirea este încă tot așa de mult obiectul grijii cerului ca și atunci cînd oameni simpli, cu ocupații obișnuite, au înălțat ingeri în miezul zilei și au vorbit cu solii cerești prin vii și pe cîmpii. Cerul poate fi foarte aproape de noi pe drumurile obișnuite ale vieții. Ingeri din locuri cerești vor sprijini pașii aceluia care vin și merg la porunca lui Dumnezeu.

Faptul petrecut la Betleem este un subiect inepuizabil. În el este ascuns „adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu". Romani 11,33. Admirăm sacrificiul Mîntuitorului, care a schimbat tronul cerului cu staulul și tovarășia ingerilor sfinți cu vitele din grajd. Îngîmfarea omenească și mulțumirea de sine se simt mustrate în prezența Sa. Dar

acesta n-a fost decît începutul mîlei Sale minunate. Pentru Fiul lui Dumnezeu ar fi fost o umilință aproape fără margini ca să ia natura omului chiar și atunci cînd Adam se afla inocent în Eden. Dar Isus a luat corp omenește atunci cînd rasa umană fusese slăbită de patru mii de ani de păcat. Ca oricare copil al lui Adam, El a primit urmările lucrării marii legi a eredității. Care erau urmările acestea se poate vedea în istoria strămoșilor Săi pămîntești. El a venit cu o ereditate ca aceasta, ca să împartă cu noi grijile și ispitele și să ne dea pildă de o viață lipsită de păcat.

În cer, Satana urise pe Hristos pentru poziția Său la tronul lui Dumnezeu. L-a urît și mai mult atunci cînd el însuși a fost înlăturat. A urît pe Acela care Se legase să răscumpere pe păcătoși. Cu toate acestea, în lumea în care Satana pretindea stăpînire, Dumnezeu a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus slăbiciunii omenești. El l-a îngăduit să dea piept cu primejdiile vieții la fel ca oricare suflet omenește, să ducă lupta vieții așa cum trebuie să o ducă oricare vîlstar omenește, cu riscul de a da greș și a pierde viața veșnică.

Înima tatălui pămîntesc veghează asupra fiului său. El privește în fața copilășului său și tremură la gîndul primejdiei vieții. El dorește din toată inima să ferească scumpa lui odraslă de puterea lui Satana, să-l țină departe de ispită și luptă. Pentru a înfrunta o luptă și mai înverșunată și ua risc mult mai înfricoșător, Dumnezeu a dat pe singurul Său Fiu, ca în felul acesta cărarea vieții să poată fi făcută sigură pentru copilașii noștri. Aici este iubirea! Mînuiește-te cerule, și rămiî increment, pămîntule!

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

— **LASERUL ÎN OFTALMOLOGIE.** La Riga a fost elaborată o tehnică rapidă de diagnosticare a miopiei, prezbitismului și chiar a astigmatismului cu ajutorul laserului. Aparatul conceput în colaborare cu specialiștii în oftalmologie se bazează pe analiza fenomenului fizic al „cîmpului scinteiilor". O rază laser proiectată în ochi generează un „tablou interferențial" complex, în funcție de reglarea sau dereglările de care suferă pacientul. După cum informează agenția de presă „Novosti" deocamdată nu este posibilă aprecierea exactă a gradului miopiei, sau prezbitismului, în dioptrii, dar specialiștii de la centrul republican de oftalmologie-laser sînt convinși că problema este rezolvabilă prin cuplarea aparatului la un computer cu un program adecvat.

— **O NOUĂ STAȚIE DE CALE FERATĂ RACORDATĂ LA CIRCUITUL FERVIAR AL ȚĂRII.** Luni 3 august a fost racordată la circuitul feroviar al țării noua stație de cale ferată Fălcu Nord — jud. Vaslui și în noua stație a sosit prima garnitură de tren. Se împlineste astfel o veche doleanță și necesitate a locuitorilor de aici. Noua și cocheta stație, dispunînd de toate unitățile și echipamentele necesare, vine și în sprijinul cetățenilor din alte localități de pe Valea Prutului.

— **NOUA LINIE DE CALE FERATĂ SATU MARE — BIXAD.** La

1 august 1987 trenul inaugural al noii linii de cale ferată cu ecartament normal pe traseul Satu Mare-Bixad a plecat în prima lui cursă. Astfel se împlineste un vechi deziderat care leagă părțile Oașului cu reședința de județ și cu întreaga țară. Noua linie ferată are o lungime de aproximativ 50 de km. Pe un traseu sinuos au fost construite 9 poduri și 55 de podețe, precum și 5 stații noi de cale ferată.

— „ECER 03", o nouă mașină de prelucrare a metalelor prin electro-

eroziune, la Electrotimiș. Această instalație este destinată prelucrării prin electroeroziune a metalelor dure și extradure, prin natura lor bune conducătoare de electricitate. Productivitatea instalației evoluează între 400 și 800 mm³ pe minut și o precizie la nivelul performanțelor mondiale. Prin fabricarea acestei mașini, se elimină un apreciable import.

Dia presa zilei

„Complexul Unirea București"

De câțiva ani, în programul activității Uniunii de Conferințe se află întâlnirile pastorale la nivelul de Conferințe, cu participarea pastorilor și prezbiterilor comunităților noastre.

Acest program bine venit prilejuește o plăcută și binecuvântată întâlnire a pastorilor și prezbiterilor cu factorii de răspundere la nivelul Conferințelor și al Uniunii, cum și unii cu alții, ocazie deosebită pentru toți participanții de a analiza și dezbate probleme legate de viața, doctrina și organizația bisericii, cum și probleme sociale contemporane, menite a ne lărgi orizonturile gândirii și înțelegerii noastre și a ne face mai folositori bisericii și societății. Prezența fraților noștri prezbiteri la aceste întâlniri aduce un aer proaspăt în întâlnirile noastre, prin participarea acestora la dezbaterile problemelor ce de fapt interesează întreaga biserică. Ele s-au dovedit și se dovedesc a fi o binecuvântare pentru toți prin tematica abordată și spiritul în care se desfășoară — trimestrial — aceste întâlniri.

Astfel în cursul lunii iunie 1987 a avut loc întâlnirea pastorală a trimestrului II/1987, lucrări ce s-au ținut la sediile Conferințelor din București, Cluj, Bacău și Timișoara, conduse de către delegații Uniunii și președinții Conferințelor respective.

Cu această ocazie s-au prezentat două referate, așa cum se procedează în asemenea ocazii. Un referat cu probleme sociale de actualitate, având în vedere că ne desfășurăm viața și activitatea în mijlocul poporului, ai cărui fii sintem, fiind părtași împreună cu toți ceilalți cetățeni la binele, problemele, necazurile și aspirațiile noastre naționale. Aceasta bine știind că Mîntuitorul spunea categoric că n-a venit pentru a ne izola de lumea în care trăim (Ioan 17), ci acolo unde sintem ne-a spus hotărît că trebuie să fim o sare și o lumină. Acțiuni directe, consumatoare și făcătoare de bine. Or, acest lucru se realizează numai prin participarea nemijlocită la viața și obligațiile zilnice ale vieții. De asemenea, se prezintă și un referat ce tratează probleme legate de doctrina, organizația, istoria și viața bisericii.

Cu această ocazie referatul social a avut un conținut istoric („2500 de ani de luptă neîntreruptă a poporului nostru pentru neatinere și progres și 110 ani de la proclamarea independenței de stat a patriei noastre”).

Istoria patriei noastre este lungă și bogată. În decursul mileniilor, pe aceste meleaguri binecuvântate și

CONFERINȚA PASTORALĂ

pline de armonie, frumusețe și bogăție, strămoșii noștri au scris o istorie unică. Am fost dintotdeauna aici în spațiul acesta carpato-danubiano-pontic, unde a înflorit și s-a dezvoltat una dintre cele mai vechi și mai originale civilizații cunoscute în Europa. Și marele istoric Nicolae Iorga sublinia că poporul român prin strămoșii lui își are rădăcini adânci, de patru ori milenare, pe aceste meleaguri și „aceasta este mîndria și puterea noastră”. Avem mîndria și țaria de a spune că „n-am venit de nicăieri”, că sintem aici, de aceea avem puterea și curajul de a declara ca bardul neamului român, Eminescu: „De aceea tot ce mișcă-n țara asta: riul, ramul, ni-e prieten numai nouă”.

Referatul a fost o succintă trecere în revistă a istoriei poporului român, o istorie plină de evenimente, de dirzenie și „încăpăținarea de a rămîne unde ne-am născut și de a ne apăra glia și graiul și le-am apărât și le-am păstrat deși lupta n-a fost nici ușoară și nici lipsită de jertfe și sacrificii.

În luările de cuvînt s-au subliniat aspectele majore ale istoriei noastre, spunîndu-se printre altele:

„Avem o istorie minunată, captivantă, așa cum puține țări o au, o istorie cu multe sacrificii, cu înfrîngeri și biruințe. Prețul a fost mare, iar noi ne bucurăm astăzi de ceea ce înaintașii noștri au jertfit pentru a-și apăra libertatea și vatra strămoșească... Să ne iubim deci vatra aceasta strămoșească și să facem totul, pentru înflorirea ei, pentru binele nostru și al copiilor noștri”. (Stoica Napoleon, secretar al Conferinței Cluj).

„Sintem aici de mii de ani. Să rămînem aici, chiar dacă au fost și vor veni vremuri mai vitrege. Să rămînem și să păstrăm unitatea neamului și caracteristicile strămoșilor noștri” (Pușcașu Vasile, pastor, Bistrița, Conferința Cluj).

„A cunoaște istoria neamului tău, faptul acesta este un lucru esențial. Lupta pentru libertate și independență este ceva deosebit și a întretinut vie conștiința demnității naționale și individuale. Sintem fiii acestor meleaguri și nu trebuie să rămînem nepăsători atunci cînd se falsifică adevărul istoric, așa cum am citit că s-a încumetat să facă în mod conștient un înalt for pretins științific dintr-o țară vecină. N-am rivnit niciodată la ceea ce

n-a fost al nostru, dar nici n-am suportat să fim asupriți. N-am fost și nu sintem un popor mare, dar mare ne-a fost și ne este dragostea de patrie și de libertate”. (V. Dima, consilier administrativ, Conferința Bacău).

„Patria nu este 'acolo unde îmi este bine', ci acolo unde m-am născut și am beneficiat de realizările generațiilor trecute. Aici m-am născut, aici am rămas și aici vreau să rămîn, așa cum a făcut și tatăl meu. Să îngrijim pomul sădit de alții, din respect față de rădăcini și cu grijă față de ramurile ce cresc astăzi” (Teutschlander I., prezbiter Noul-Săseș, Conferința Timișoara).

Luările de cuvînt au completat în mod armonios referatul prezentat, participanții avînd o viziune mai largă asupra istoriei noastre, îndemn la o puternică conștiință națională și patriotică în scrierea istoriei contemporane.

Tematica studiului teologic a fost și ea deosebit de actuală. „Standardul vieții de familie în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea”. Referatul a avut menirea de a sublinia importanța vieții de familie și a pus în discuție una din problemele sensibile ale vieții familiilor noastre.

„Sînt resurse la Dumnezeu pentru salvarea familiilor chiar atunci cînd sint în criză. Pentru o bună reușită este necesară o bună pregătire a tinerilor în vederea căsătoriei, o pregătire spirituală și psihologică” (Orban Adalbert, pastor Brașov).

„Se simte nevoia unei lucrări speciale cu tinerii înainte de căsătorie pentru ca ei să cunoască bine răspunderile vieții conjugale. Viața de familie trebuie să fie trăită plener. Aceasta înseamnă unitate, relații, solidaritate, iubire” (A. Delea, pastor pensionar, Conferința Cluj).

„Caracterul se formează în familie”. Deci trebuie să fim atenți la viața spirituală și de fiecare zi din familiile noastre” (Ilyés Ioan, prezbiter com. Sărmaș, Conferința Cluj).

Întîlnirile în cadrul acestei Conferințe pastorale au fost pline de învățămînte și au oferit prilejul tuturor celor ce au luat parte la ea, pastori și prezbiteri deopotrivă, de a reține faptul că este necesar să imbinăm spiritul devoțional cu latura practică a învățaturii divine „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună”.

Redacția

Informații indirecte în plus cu privire la permanența păzirii Sabatului de către biserica din Ierusalim după anul 70 e.n., ne sînt furnizate de evenimentele legate de distrugerea orașului de către Hadrian în anul 135 e.n. După ce a sfârșit fără milă revolta lui Bar-kokeba (132—135 e.n.) împăratul a clădit peste ruinele Ierusalimului un nou oraș roman, cu numele de Aelia Capitolina.⁷⁶ În acest timp iudeilor le-au fost impuse restricții foarte aspre. Ei au fost scoși din oraș și le-a fost interzis în mod categoric să intre în el, în același timp interzicându-le să-și practice religia, în mod deosebit două din practicile lor caracteristice și anume, Sabatul și circumciziunea. Izvoarele rabinice vorbesc foarte mult despre restricțiile impuse de Hadrian, la a cărui domnie se face dese ori referire ca fiind „veacul

dintre Neamuri, primul care și-a asumat conducerea ei, după episcopii care au fost aleși dintre cei circumciși, a fost Marcu.”⁸¹

Faptul că în urma edictului lui Hadrian membrii iudeo-creștini și episcopii au fost înlocuiți de către cei dintre Neamuri arată că s-a făcut o clară distincție în acel timp între cele două părți.

Vom spune deci că deosebirea nu s-a limitat numai la factorul rasial, ci ea cuprindea de asemenea o nouă orientare teologică, în mod deosebit privind sărbătorile caracteristice iudaice ca de exemplu Paștele și Sabatul. Această ipoteză este susținută de mărturia lui Epifaniu care într-un lung raport al său cu privire la controversa privind data sărbătorii Paștelui declară :

„Controversa a fost stîrnită (gr. etarachthe) după exodul episcopilor proveniți dintre cei circumciși (135 e.n.) și a continuat pînă în timpul nostru.”⁸² Episcopul face referire specială la cincisprezece episcopi iudeo-creștini care au condus biserica din Ierusalim pînă la anul 135 e.n. și care pînă atunci au practicat sărbătorirea Paștelui (Quartodeciman) bazîndu-se pe un document cunoscut sub numele „Constituțiile Apostolice” (DIATAXEIS TON APOSTOLON) unde se dă următoarea regulă : „Să nu schimbi calcularea timpului, ci să-l sărbătorești în același timp cu frații tăi care provin dintre cei ce practică circumciziunea. Să celebrați Paștele împreună cu ei.”⁸³

DE LA SABAT...

persecuției” („shemad”), sau „veacul edictului (gezarah)”.⁷⁹ Următorul citat este o mostră a deplină rațiilor pe care le găsim adesea în Talmud cu privire la politica anti-iudaică a lui Hadrian.

„Conducerea Romei a emis un decret prin care se interzicea iudeilor să studieze Tora și de asemenea să-și circumcidă copiii, cum și faptul că trebuie să profaneze Sabatul. Ce au făcut Iuda ben Shammua și tovarășii lui ? Ei au mers și s-au consultat cu o anumită matroană pe care toate notabilitățile romane obișnuiau să o viziteze. Și ea le-a zis : 'Mergeți și faceți cunoscut cu voce tare necazurile voastre în timpul nopții.' Ei au mers și au făcut cunoscut necazul lor noaptea strigînd : „Oh, în numele cerului, nu sîntem noi frații voștri, nu sîntem noi fiii aceleiași mame ? De ce sîntem noi oare altfel decît orice națiune și limbă ca să dați un decret așa de aspru împotriva noastră ?”⁸⁰

Aceste măsuri represive luate de împărat împotriva iudeilor au afectat nu numai atitudinea în general a creștinilor față de iudei, dar în mod deosebit compoziția etnică și orientarea teologică a bisericii din Ierusalim. În una din scrisorile lui, Eusebiu spunea :

„Și astfel cînd orașul a fost golit de națiunea iudaică și a suferit totala distrugere a vechilor lui locuitori, el a fost colonizat cu o rasă diferită de oameni, iar orașul roman care a fost ridicat în locul lui și-a schimbat numele și a fost numit Aelia, în onoarea împăratului Aelius Hadrian. Și deoarece biserica era acum compusă din membri veniți

ajungă la unitatea credinței adoptînd în cele din urmă Paștele în ziua duminicii, în locul sărbătoririi lui la 14 Nisan. Slăbiciunea unei asemenea interpretări se demonstrează prin chiar mențiunea sa (a ceea ce se pare că a fost un fapt cunoscut și acceptat) cum că controversa cu privire la data celebrării Paștelui „s-a iscat după exodul episcopilor proveniți dintre cei circumciși”, astfel implicînd în mod clar faptul că mai înainte de data aceea, socotirea quartodecimală a fost în mod unanim urmată.⁸⁵

Controversa cu privire la sărbătorirea Paștelui, pe care o vom examina mai tîrziu, a fost după toate aparențele provocată de un grup minoritar care a refuzat să abandoneze practica quartodecimală și să accepte inovația sărbătoririi Paștelui duminică.⁸⁶ Faptul că această controversă privitoare la Paște nu s-a iscat înainte, ci în timpul cînd noua politică anti-iudaică a împăratului a determinat o reconstituire a bisericii din Ierusalim cu membri și conducători proveniți dintre Neamuri, sugerează în primul rînd că pînă la data aceea biserica compusă în principal din iudeo-creștini fusese loială instituțiilor de bază ale religiei iudaice, cum de exemplu Paștele și Sabatul ; iar în al doilea rînd, că anumite schimbări, în mod deosebit în calendarul liturgic, au fost ocazionate de noile măsuri represive luate de împărat împotriva practicilor religioase iudaice. Această problemă va constitui mai departe obiect de studiu cu privire la relațiile dintre sărbătorirea Paștelui duminică și cu privire la duminică drept zi săptămînală de sărbătoare. Să reținem că în mod vizibil ambele sărbători, care au fost și încă sînt în strînsă legătură, își au originea în același loc fiind contemporane și aparțin aceleiași cauze.⁸⁷

Aceste date istorice pe care le-am analizat în scurt înlătură orice încercare de a face biserica din Ierusalim înainte de anul 135 e.n. campioană a inovațiilor liturgice, cum ar fi și păzirea duminicii. Am aflat

LA DUMINICĂ

Deși Epifaniu nu constituie totdeauna o sursă vrednică de încredere, totuși informația sa cu privire la păzirea quartodecimală a Paștelui de către biserica din Ierusalim pînă la anul 135 e.n. și în legătură cu controversa care s-a iscat în acel timp merită să fie crezută pentru mai multe motive : raportul lui se armonizează bine cu cele ce știm despre orientarea teologică a bisericii din Ierusalim din izvoarele pe care le-am examinat mai înainte. Mai mult chiar, în acest caz episcopul nu face decît să spună ceea ce audianii⁸⁴ (o sectă care refuza să accepte hotărîrea conciliului de la Nicea cu privire la calcularea Paștelui) credeau și anume că urmașii apostolilor, ai exemplului și autorității lor (așa cum sînt ele înfățișate în constituțiile apostolice), sărbătoreau Paștele la 14 Nisan. Epifaniu nu pune în discuție autenticitatea acestui decret apostolic, dar susține în mod gratuit că audianii au înțeles greșit însemnătatea ei deoarece era intenția apostolilor ca toți să

Atitudinea lui Hadrian *

de asemenea că dintre toate bisericile creștine, aceasta a fost — după toate probabilitățile — atît din punct de vedere rasial cît și teologic cea mai apropiată și cea mai loială față de tradițiile religioase iudaice.⁸⁸ După anul 135 e.n. Ierusalimul a fost rezidit ca o colonie păgînă, romană, Aelia Capitolina — și și-a pierdut prestigiul lui politic și religios, atît pentru iudei cît și pentru

creștini. Deci ar fi zadarnic ca după acest timp să cercetăm mai departe originea păzirii duminicii printre micile și noile comunități formate din cei veniți dintre Neamuri în cetate și despre care nu se cunoaște nimic din perioada celui de-al doilea secol, cu excepția citorva incerte nume de episcopi.

Investigația noastră în problema originii păzirii duminicii a cunoscut până acum o abordare negativă. A fost arătat că de neîntemeiată este susținerea că comunitatea primară din Ierusalim a instituit păzirea duminicii pentru a comemora învierea (Paștele), sau ocaziile în care Iisus Hristos S-a făcut cunoscut cu ocazia sărbătoririi Sfintei Cini. Totuși, acest efort nu a oferit un alt răspuns cu privire la întrebarea: „De ce toare la locul, timpul și cauza originii păzirii duminicii. Aceste probleme ne vom dedica, străduindu-ne să reconstituim un tablou care, considerăm noi, este corect din punct de vedere istoric.

În românește:
DUMITRU POPA

* — Hadrian (Publius Aelius Hadrianus) împărat roman (117—138 e.n.) născut la 24 ianuarie 76 e.n. la Italica în Hispania Baetica. Strămoșii lui erau originari din Hadria. Picenum, stabilită acolo de pe vremea lui Scipio Africanul. Era rudă apropiată cu Ulpus Traian, devenit mai târziu împărat. De reținut că Hadrian a luat parte în ambele războaie dacice. Ulterior Hadrian a fost adoptat și a urmat la tron.

NOTE

⁷⁸ Dio Cassius, *Historia*, 59, 121 LCL VIII, pag. 447, scrie: „La Ierusalim el a întemeiat un oraș în locul aceluia care a fost ras pînă la pămînt, numindu-l Aelia Capitolina, și pe locul templului lui Dumnezeu el a ridicat un nou templu lui Jupiter.”

⁷⁹ S. Krauss, „Barkokba“, *Enciclopedia Iudaică*, 1907, II, pag. 509, sintetizează această dramatică situație spunînd: „Iudeii treceau acum printr-un timp de amară persecuție; Sabatele, sărbătorile, studiul Torei și circumciziunea au fost interzise și apare ca și cînd Hadrian ar dori să nimicească cu desăvîrșire poporul iudeu... Perioada care a urmat a fost o perioadă de primejdie (sha'at hasekanah) pentru iudeii din Palestina, în timpul căreia orînduirile rituale cele mai importante au fost interzise, motiv pentru care Talmudul spune (Geiger, *Jud. Zeit* 1/199, 11, 126; Weiss, *Dor*, 11, 131; Rev.

Et. Juives, XXXII, 41) cum că anumite rînduiri au fost luate pentru a face față situației de primejdie. A fost numit veacul edictului (gezarah) sau al persecuției (shemad, Shab. 60 a, Caut. R. 11,5) vezi de asemenea H. Graetz, *History of the Jews*, 1940, II, pag. 425; G. Grayzel, *A History of the Jews*, 1947, pag. 187; S. Baron, „A Social and Religious History of the Jews“, 1952, II pag. 40—41, 107.

⁸⁰ Rosh Hashanah 19/a din „The Babylonian Talmud“, tradus de I. Epstein, 1938, XIII, pag.78. Baba Bathra 60/b declară de asemenea: „a venit la conducere o putere care emite decrete foarte crude împotriva noastră și ne interzice păzirea Torei și a preceptelor ei.” (Babilonian Talmud, XXV, pag. 246); vezi de asemenea „Sanhedrin“ 11/a; 14/a; Aboda Zarah 8/b; edictetele anti-iudaice ale lui Hadrian privitoare la serviciul divin, care se găsesc în izvoare rabinice, au fost strînse de Hamburger în lucrarea „Real-Encyclopaedie für Bibel und Talmud, 2 e.n., s.v. „Hadrianische Verfolgungsedikte; J. Derenbourg care ne procură o lucrare foarte bine documentată referitoare la războiul și politica lui Hadrian, scria: „Conducerea Romei a interzis, sub pedapsă cu moartea, circumciziunea, păzirea Sabatului și studiarea legii.” (Essai sur l'histoire et la géographie de la Palestine, 1867, p. 430; vezi fn. 79 pentru referințe din alte surse rabinice); referindu-se la edictetele anti-iudaice ale lui Hadrian, Jean Juster nota de asemenea: „Existența lor nu poate fi pusă în discuție deoarece izvoarele rabinice sînt de acord cu această problemă; ura profundă manifestată față de Hadrian — care este mult mai profundă decît aceea arătată lui Titus — acestea arată că Hadrian trebuie că a făcut lucruri foarte grele împotriva iudeilor” (Les juifs dans l'empire romain 1865, p. 226, fn. 3); în Midrash Rabbah (eds. H. Freedman, M. Simon, 1939) se află de asemenea referințe frecvente cu privire la decretul lui Hadrian. Ca un comentariu la Exodul 15,7 se spune de exemplu: „Căci chiar dacă un vrăjmaș decretează că ei trebuie să profaneze Sabatul, să abolească circumciziunea, sau să slujească idoliilor, ei iudeii, suferă mai degrabă martiriul decît să fie asimilați” (93 : 170); sub Ecclesiastes 2,17 el spune: „Imikanton a scris împăratului Hadrian spunînd: dacă ceea ce urăști este circumciziunea, atunci mai sînt și ismaeliții în aceeași situație; dacă însă este păzirea Sabatului, mai sînt și samaritenii. Iată deci că tu urăști numai acest popor (Israel)” (8,66-67)

cf. de asemenea S. W. Baron (fn. 79), II, pag. 107.

⁸¹ Eusebiu, HE 4, 6, 4, NPNF 2 nd, I, pag. 177-178.

⁸² Epiphanius, *Adversus haereses* 7, 10, PG 42, 355-356.

⁸³ Idem, P. G. 42, 357-358; în „Didascalia Apostolorum“ se află o situație asemănătoare: „Se cade deci fraților ca în zilele de Pascha să ne cercetăm cu dămănuțul și să păstrăm postul cu toată grija. Și faceți un început, atunci cînd frații voștri care sînt din acest popor în Paștele” (Didascalia Apostolorum, 21,17, ed. R. H. Connolly, 1929, p. 187). Datorită acestei asemănări, unui cercetător identifică „Constituțiile Apostolice“ citate de Epifanius cu „Didascalia Apostolorum“. Textul citat de Epifanius diferă totuși în mod substanțial de cel al ediției Siriace a Didascaliei și care a ajuns pînă la noi. Pentru o discutare a problemei, vezi M. Richard, „La question pascale au Ile siècle“, *L'Orient Syrien* 6 (1961); 185-186.

⁸⁴ Cu privire la audiani vezi „Dictionnaire de théologie catholique, 1903, s.v. „Audée“ de A. Barreille; Dictionnaire d'histoire et géographie ecclésiastique, 1931, s.v. „Audée“ de A. Reignier.

⁸⁵ Pentru o discuție mai detaliată a mărturiei lui Epifanius vezi lucrarea „Anti-iudaismul și originile duminicii“ 1975, pag. 45-52 (Bacchiocchi).

⁸⁶ B. Bagatti (fn. 34), pag. 10, este de părere că această controversă cu privire la Paște ce a avut loc în Ierusalim a fost provocată de întoarcerea iudeo-creștinilor în oraș, deoarece cam 60 de ani mai târziu, Narcissus, episcopul de Ierusalim, avînd a face față opoziției quartodecimalilor, a apelat pentru ajutor la profesorul lui, Clement din Alexandria (P. G. 9, 1490). Aceasta nu exclude posibilitatea ca pînă și printre noii membri dintre Neamuri unii să refuze a accepta noua dată a sărbătorii Paștelui și anume duminica. Această problemă va fi discutată mai târziu.

⁸⁷ Vezi mai jos, pag. 198 f.

⁸⁸ B. Bagatti (fn. 34), pag. 33, ne dă indicații și date în plus în ceea ce privește supraviețuirea „urmelor iudaice“ în biserica din Ierusalim. El scrie: „Asupra 'caracterului iudaic' care a rămas în biserică în timpul acela avem diferite mărturii, cum este aceea a lui Bardesanus (180-223) care vorbind (PS. 2,

continuare în pag. 14-a.

ESTE ÎN PERSPECTIVA UNIREA BISERICILOR?

ISTORIC ȘI POZIȚIA
BISERICII D.Z.Ș.

Secolul al XX-lea va intra în istoria bisericilor numindu-se secolul ecumenic. Creștinătatea se găsește pe calea spre unire, oricum ar înțelege cineva aceasta.

„Bisericile oficiale și-au însușit ecumenismul... dar problematica ecumenică a atins și baza. Credincioșii... vor unirea“ (P. Neuner, Micul Manual al Ecumenismului, 21-23).

Ca atare Conciliul Vatican II numește mișcarea ecumenică „semn al timpului“ (Ecum. 1.4). Cam în acest timp pe la mijlocul anilor 1960 ecumenismul atinge apogeul său. Observându-se însă o slăbire a voinței ecumenice, sinodul comun al bisericilor catolice din R.F.G. ținut la Würzburg în anii 1971—75 avertizează: „Datoria ecumenică nu poate suferi nici o aminare. Prilejul ceasului dăruit de Stăpînul timpului nu se poate pierde... Orientarea ecumenică trebuie să devină un nou stil al bisericilor“ (Neuner, 79.80).

Mișcarea ecumenică își are rădăcinile încă în secolul al XIX-lea. La așa zisele „Conferințe Lambeth“ din 1865 s-au unit toate bisericile anglicane răspîndite în întregul imperiu britanic. Deja în anul 1888 Conferința Lambeth a lansat un apel (Apel către toți creștinii) pentru reunirea bisericilor. Începînd din 1868 a funcționa în Germania „Conferința Generală Evanghelică-Luterană“, dezvoltîndu-se în anul 1923 în „Convenția Mondială Luterană“, devenind în 1947 „Uniunea Mondială Luterană“. Din 1877 funcționează „Uniunea Mondială Reformată“, din 1881 „Conferința Ecumenică Metodistă“ și din 1905 „Alianța Mondială Baptistă“. La Conferința pentru misiune, din Edinburgh în 1910, teologia misiunii a dat naștere ecumenismului supraconfesional. Aceasta a condus la mișcarea pentru „Credință și Doctrină“ (Faith and Order), care s-a constituit în Lausanne în 1927.

Edinburgh însă a transmis și alte impulsuri. Lîngă „Faith and Order“ s-a ivit și mișcarea pentru „Creștinismul Practic“ (Life and Work), care s-a organizat în 1925 la Stockholm. Episcopul luteran Nathan Söderblom a formulat atunci deviza Conferinței mondiale: „Învățătura desparte, servirea unește“.

În anul 1920 Patriarhul ortodox din Constantinopol a lansat un apel către toate bisericile creștine să creeze o alianță mondială a bisericilor după pilda Societății Națiunilor. S-a plănuit deja pentru anul 1937 unirea tuturor mișcărilor izvorite din Edinburgh, dar cel de al doilea război mondial a împiedicat planul acesta. Prima adunare plenară a „Consiliului Mondial al Bisericilor“ însă a realizat planul în 1948 la Amsterdam. 147 de biserici — cele mai multe de proveniență protestantă — și-au dovedit dorința de „a rămîne laolaltă“. Mai tirziu, catolicii vechi și un număr de biserici ortodoxe s-au atașat Consiliului Mondial al Bisericilor.

Un semnal ecumenic deosebit a fost dat de către bisericile luterane și reformate în Germania, care prin concordantul din Leuenberg, în anul 1973, au format o comuniune privind amvonul și servirea Sfintei Cini. De atunci s-au atașat acestei înțelegeri cele mai multe biserici reformate din Europa. Dezvoltarea gândirii ecumenice în biserica romano-catolică este semnificativă. După ce s-au despărțit în secolul al XVI-lea de reformațiune privind teologia, conform conciliului de la Trent ei au putut trece la ofensivă în secolul al XVII-lea, timpul contra-reformațiunii.

Aceasta a însemnat pentru Roma deocamdată readucerea la biserică mamă a tuturor răzvrătiților, (a schismaticilor) și a ereticilor. Această contra-ofensivă a ajuns în Germania la apogeu prin planul împăratului Ferdinand al II-lea, care urmărea să doboare reformațiunea prin război (cel de 30 de ani). Dacă n-au reușit, s-au mîngîiat cu gîndul că protestantismul se va prăbûsi în curînd prin sine însuși. După 400 de ani — așa spuneau — moare orice erezie. Dacă nu s-a împlinit nici asta, au format pretenția că orice creștin necatolic ar trebui să se întoarcă în mod năsnic la Roma, dacă dorește unirea. Cînd Benedict al XV-lea a primit în 1919 o invitație să participe la Conferința „Faith and Order“, el a răspuns:

„Păreră Vaticanului este că toate celelalte confesiuni s-au despărțit de Biserica Romano-catolică, ea care își are obîrșia direct la Hristos. Roma nu poate merge la ele; ele trebuie să se întoarcă în sinul Bisericii Romane“. (G. H. Tavad, Istoria mișcării ecumenice, 120).

Papa Pius al XI-lea a reacționat și mai aspru în enciclica din 1928 numită „Mortalium Animos“, pregătită ca răspuns Conferinței din Lausanne din 1927. Papa interzicea tuturor catolicilor să participe la conferințe ecumenice necatolice. Ceea ce pentru papa Ioan Paul al II-lea a fost o fîntă deosebită și a denus eforturi pentru realizare cu ocazia zilei mondiale de rugăciune din Assisi în 1986, adică o întrunire a reprezentanților tuturor religiilor, Pius XI respinsese categoric. După el, unirea bisericilor urma să se realizeze numai prin întoarcerea celor decăzuți:

„Unirea creștinilor nu se poate promova altfel decît prin întoarcerea celor de altă credință la acea una singură adevărată Biserică a lui Hristos, de unde într-un mod nenorocit au decăzut“ (K. Guggisberg, Biserica Romano-Catolică, 341).

Papa considera o condiție de bază primirea de ceilalți creștini a dogmelor Mariei și a infailibilității.

„Și pentru papa Pius al XII-lea (enciclica „Mystici Corporis“, 1943) era valabil că numai acela poate aparține bisericii, care este sub conducerea papei. Cînd s-a constituit „Consiliul Mondial al Bisericilor“ în

anul 1948, interdicția de a participa la Conferințele ecumenice s-a înnoit.

Deseori se consideră că odată cu venirea lui Ioan al XXIII-lea s-ar fi produs o schimbare totală. Aceasta corespunde numai în măsura în care se pare că papa renunță la orice formă de forțare și cuprindea chemarea spre întoarcere la Roma în cuvinte foarte amabile: „Dacă ne adunăm, terminăm cu schismele”. (HK 13 (1958—59): 273—75). După prevederile inițiale, Conciliul Vatican II trebuia să fie un conciliu al unirii. Ceilalți creștini, numiți fiind acum „Frații despărțiți”, urmau să fie fascinați de înnoirea bisericii romano-catolice și să se întoarcă cu plăcere acasă, la Roma. Deviza cum a conceput-o cardinalul Tardini, suna acum: „Conciliul intenționează mai întâi de toate să atragă pe cei din afara bisericii, nu să-i condamne” (K. E. Skydsgaard, Conciliul și Evanghelia, 111).

După cuvintele papei, conciliul urma să fie un „mirabile spectaculum”, o reveliște minunată, pentru că în toți cei ce nu aparțin staulului acesta să se trezească dorința să se întoarcă, ca după cuvintele Mîntuitorului să fie o singură turmă și un păstor”. (Skydsgaard, 118.121).

Dar „Conciliul Unirii” a devenit doar un „Conciliu de Reformă”. Inșă el a adus totuși o întorsătură principală. Se recunoștea de către partea catolică imposibilitatea de a sta departe de mișcarea ecumenică, și de aceea se impunea un program propriu catolic de mișcare ecumenică.

În același timp cu pregătirea conciliului, în anul 1960 s-a constituit „Secretariatul Pentru Unitatea Creștinilor”. Teologii acestui secretariat în timpul conciliului au și avut o bună parte la formularea însemnatului decret ecumenic „Unitatis reintegratio”. În acest decret se constată: „Sfîntul Conciliu constată cu bucurie că participarea credincioșilor catolici în lucrarea ecumenică crește din zi în zi, și o recomandă episcopilor de pe toată suprafața pămîntului, să fie promovată de ei și condusă cu pricepere” (Ecum. 1.4).

Ceilalți creștini sînt recunoscuți ca „frați în Domnul” (Ecum. 1.3) și sînt membri în biserici despărțite (ortodoxia) sau asociații bisericești (protestantism). Pentru nedreptatea suferită se cere iertare (Ecum. 2.7). În dialog merită să fie observat faptul că există o „ierarhie a adevărului” (Ecum. 2.11) ceea ce înseamnă învățături care stau mai aproape de misteriumul lui Hristos decît altele și asupra cărora se poate obține mai ușor un consens.

Protestanții sînt recunoscuți ca frați care caută pe Dumnezeu în Sfînta Scriptură (Ecum. 3.21). Bineînțeles au și lipsuri în credința lor, pentru că numai prin biserica catolică, care este mijlocul ajutător universal al mîntuirii, se poate avea intrare în toată plînatatea la mijloacele de mîntuire (Ecum. 1.3). Aceasta este inclusă în „învățămintul autentic”, căruia i se cuvine un loc deosebit în explicarea și propovăduirea Cuvîntului scris” (Ecum. 3.21).

Poate tocmai aceste propoziții din urmă, care au fost atît de mult accentuate, să fi contribuit la faptul că de la Vatican II, se constată frînare ecumenică în toate bisericile. Se spune că Roma a pășit pe drumuri noi, totuși n-ar putea să sară peste umbra sa. Romei îi cade greu să recunoască pe alții deopotrivă în drepturi și n-ar vrea să se unească. Tăgăduirea recunoașterii slujbelor și a comuniunii euharistice dovedește aceasta pe deplin.

Pentru ca să treacă peste dificultatea aceasta s-au format în ultima vreme noi modele ecumenice, care într-o bună zi ar putea conduce la înființarea unei Biserici Universale. Două dintre ele par a fi de o importanță deosebită. De partea protestantă „Alianța Mondială Luterană” despre „Diferența împăcată”, iar de partea catolică „Planul Rahner-Fries” despre „Toleranța cunoașterii teoretice”.

Modelul „Diferenței Împăcate” cuprinde toate bisericile ca biserici parte cu mărturisiri deosebite și tradiții diferite, dar fiecare cu drepturi egale. Aceste biserici-parte urmează să se apropie prin dialoguri continue în învățatură discutînd despre documente de convergență și consens. În legătură cu aceasta se vorbește despre o teologie conferențială. Explicațiile „Consiliului Mondial a Bisericilor” din Lima 1982 servesc la o bună ilustrare în privința aceasta. Pentru a aduce mai aproape laolaltă biserici atît de diferențiate ca biserica ortodoxă și biserica liber-protestantă în problema botezului, euharistiei și a slujbei, în primul rînd se caută un consens chiar pentru cel mai mic numitor comun. De la consensul acesta — de exemplu toate bisericile practică botezul — se încearcă scoaterea a orice ce desparte ca de exemplu renunțarea la elucidarea a ceea ce propriu zis este un sacrament, să se ajungă măcar la convergențe, adică apropiere. Dacă se ivesc obstacole, se încearcă integrarea prin învățatura adițională. Așa de exemplu în explicația de la Lima, prin practicarea egală a botezului copiilor și botezul prin credință (Botezul 11 și 12). Ambele se acceptă ca învățatură deopotrivă îndreptățită.

DE LA INIMĂ... LA INIMĂ!

urmăre din pag. 2-a

mai mult „Sărbători fericite”... Pruncul înfășat și culcat în iesle, astăzi... jucării și daruri atîrnînd în pomul de iarnă! Dumnezeu ce coboară din cer într-o iesle luînd natura corpului nostru, acum... un bătrîn rotofei coborînd pe coș cu sacul său de daruri. O stea care a călăuzit pe magi, în prezent o sanie care să ducă pe „Moș Crăciun”. Oamenii de zăpadă și înțelepții, cămile și căprioare sau reni, Betleem și Polul Nord. „O Betleem” (Stille Nacht) și zile febrile de pregătire... Nu este de mirare că așa cum în casele de poposire nu s-a găsit un loc pentru pruncul Isus, nici astăzi în inimi, nici chiar cu ocazia aniversării nașterii Lui, Domnului Isus Hristos nu mai este pentru mulți figura centrală a vieții și aniversării nașterii Sale.

Îată pentru ce aniversarea nașterii Domnului să facă din persoana Sa slăvită punctul central al simțămîntelor, laudelor și rugilor noastre. Da, avem nevoie de Hristos în viața noastră mai mult decît avem nevoie de El în cadrul sărbătorilor noastre.

Lumea are nevoie de El, de pacea Lui, de armonia și puterea iubirii Lui. Lumea și fiecare dintre noi avem nevoie de puterea purității Lui. Cu toate că trăim în atmosfera păcatului, să murim zilnic față de păcat și să trăim zilnic pentru Dumnezeu. Căci El ne spune: „V-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13,15).

Dumitru Popa

În felul acesta orice biserică-parte poate să coexiste prin învățătură și tradiție, pină cînd în viitorul îndepărtat se va ajunge la o „uniune organică“. Pe concepții asemănătoare se bazează și Planul Fries-Rahner (H. Fries, K. Rahner, *Unirea Bisericilor* — posibilitate reală, Freiburg i. Br. 1983) care a fost publicat scurt înaintea morții lui Karl Rahner. Teza 1 zice că pentru toate bisericile parte sînt obligatorii Sfintele Scripturi, așa numita mărturisire apostolică, și hotărîrile conciliului de la Nicea și Constantinopol. Este importantă teza 2; ea are caracterul unei veritabile bombe cu efect întîrziat. E valabil, așa zic autorii, „principiului realist de bază“: În nici o biserică-parte nu se admite respingerea prin mărturisire a unei prescripții care într-o altă biserică-parte e dogmă obligatorie.

Ce înseamnă aceasta în mod practic? Înseamnă că Protestanții nu trebuie să accepte primatul și infașibilitatea papei, ci să renunțe doar s-o pună la îndoială și să poarte polemică! Asemenea ca în modelul „diferenței împăcate“ vor fi împreună confesiuni diferite și prin coexistență vor ajunge la integrare. După planul acesta bisericile confesionale vor avea funcția școlilor medievale teologice (H. Fries) sau a harismelor noutestamentale (O. Cullmann). În realitate însă nu e vorba de un „înapoi la Roma“, ci de un „înainte la Roma“. Aceasta este arătat de teza 4: Toate bisericile-parte recunosc dreptul și autoritatea papei de la Roma ca garant al unității bisericii în virtutea slujbei lui Petru. Papa să recunoască bisericile-parte ca de sine stătătoare și să le declare „lure humano“, de exemplu cathedra să dea doar numai așa fel de hotărîri care să corespundă juridic și în fond hotărîrilor unui conciliu ecumenic; însă nici cum nu se poate renunța ca ele să accepte și să recunoască pe papa. Teza 7 merge încă un pas mai departe. Intrucît bisericile reformațiunii, după concepția romano-catolică, dovedesc deficiențe mari în slujbă — doar nu au episcopi în succesiune apostolică — pe viitor să contribuie la ordinațiuni și reprezentanți episcopali ai bisericii romane, pentru ca să fie recunoscute aceste slujbe și de către Roma. Aici deci se declară că recunoașterea structurii ierhierice-mîntuitoare a bisericii romane de către bisericile-parte este obligatorie. În felul acesta s-ar putea atinge pe viitor — după teza 8 — ceea ce în prezent încă este imposibil, anume deplina comuniune la amvon și altar. Pentru moment e suficientă „toleranța cunoașterii teoretice“ pentru ca să desființeze respingerea reciprocă. În sensul acesta a propus și o comisie catolic-evaughelică prezidată de E. Lohse, ca biserica catolică să nu fie numită biserica falsă, iar papa să nu mai fie apostrofă ca Antihrist.

Potrivit articolelor 11 și 12 din „Punctele fundamentale de credință“ adoptate la Conferința Generală din 1980 la Dallas, noi credem în „Biserica com-

„DUMNEZEU ARE MĂRGĂRITARE ÎN TOATE BISERICILE“ — E. G. WHITE

pusă din comuniunea credincioșilor, cei ce mărturisesc pe Isus Hristos ca Domn și Mîntuitor“. Aceasta este „Biserica generală“, care stă deasupra tuturor confesiunilor și e una în credința în Hristos. În sensul acesta au scris J. N. Andrews și J. H. Waggoner în 1870: adventiștii de ziua a șaptea nu au format niciodată pretenția că ei ar fi singurii ade-

vărași credincioși. Ținem mult la învățăturile care ne sînt scumpe, dar am crezut totdeauna că Dumnezeu are credincioși adevărați oriunde se găsesc oameni cari ascultă de lumina pe care o posedă“ (Review and Herald din 15.02.1870, pag. 60).

Așa spune și Ellen White: „Dumnezeu are mărgăritare în toate bisericile. Deci, ca atare nu avem însărcinarea să-i acoperim cu acuzații pe cei ce dau o mărturie religioasă, ci tuturor să le arătăm adevărul în Isus cu iubire și umilință“ (ABC 4:1184). În „Working Policy“ a Conferinței Generale (publicată 1926) citim: „Noi recunoaștem orice activitate sau organizație care înalță pe Hristos înaintea oamenilor ca o parte a planului divin pentru evanghelizarea lumii, și aveau un respect deosebit față de bărbații și femeile creștine din alte confesiuni care se străduiesc să cîștige oameni pentru Hristos.“

LUCRAREA NOASTRĂ ESTE O LUCRARE DE REFORMAȚIUNE DIVINĂ, O ÎMPLINIRE A CUVÎNTULUI PROFETIC. NOI AVEM DE FĂCUT O LUCRARE DEOSEBITĂ... E. G. WHITE

Ecumenismul, prin prisma concepției adventiste, înseamnă deci să luptăm umăr la umăr cu alți creștini și alte biserici într-o lume descreștinată, pentru credința în Dumnezeu, pentru ispășirea prin Hristos, și pentru revelația din Sfintele Scripturi. În concepția adventistă ecumenismul mai înseamnă că împreună cu alți creștini, umăr la umăr, să ameliorăm suferințele oamenilor într-o lume plină de frică, foamete, și boli. Dar în concepția adventistă, ecumenismul nu înseamnă să renunțăm la identitatea noastră ca biserică a reformațiunii și a misiunii. Adventiștii de ziua a șaptea nu pot considera botezul copiilor și al celor adulți ca deopotrivă, ci ei cred că este obligatorie o alegere. Nici nu se pot considera ca biserică-parte și să coexiste cu ierarhia mîntuitoare a bisericii romano-catolice. Însărcinarea noastră de reîntoarcere la adevăr și misiune cuprinde pe toți și totul. Ellen White a scris în 1905: „Lucrarea noastră este o lucrare de reformațiune divină, o împlinire a cuvîntului profetic. Noi avem de făcut o lucrare deosebită, care nu va fi făcută de nici un alt popor și nici o altă comunitate din lume“ (Review and Herald din 21.12.1905).

Dacă comparăm ultimele decenii cu secolele premergătoare, observăm o schimbare clară în relația bisericilor creștine. Unificarea într-adevăr e mai aproape. Tocmai această evoluție nu desființează solia adventă, ci motivează dreptul ei la existență.

H. Heinz
în românește,
G. Nösner

Consilier — Conferința Cluj

MISIUNEA BISERICII (II)

Continuăm investigarea noastră în ceea ce privește misiunea bisericii, începută în numărul trecut al revistei noastre.

7. Hristos este activ în „locurile cerești”. Aceste activități ale lui Hristos în „locurile cerești”, însăși izvorul și puterea misiunii noastre, pot fi descrise sub trei aspecte:

a) Hristos ca Domn și stăpînitor al tuturor lucrurilor;

b) Slujirea lui Hristos ca Mijlocitorul și Marele nostru Preot;

c) Lucrarea lui Hristos de judecată.

Hristos ca Domn

a) Hristos ca Domn (vezi 1 Cor. 8,5,6; 12,3; Ef. 1,19-23; Fil. 2,9-11; Apoc. 17,14). Lui I-a fost acordată deplină autoritate. Pe temeiul acestei puteri ne-a trimis Hristos în întreaga lume (vezi Matei 28,18,19). În afara lui Hristos ca Domn nu ar fi nici o misiune a bisericii. Continua exercitare a domniei lui Hristos asupra lumii, un punct focal în discuțiile teologice contemporane, nu trebuie să fie definită prea îngust.

Aceasta înseamnă, pe de o parte, domnia lui Hristos asupra aceluia care cred în El. El trăiește în ei și El dă puterea să rămînă biruitori. El susține biserica Sa și pregătește calea pentru misiunea ei. Bariere, obstacole, uși închise ar fi piedici de netrecut în calea misiunii dacă Hristos Domnul nostru nu ar fi misionarul nostru conducător. El are încă o cale de a trece prin uși închise, și prin cuvîntul Său El liniștește furtunile și valurile gălăgioase. Și acolo unde biserica în înaintarea ei întâlnește dificultăți și împotrivire, Hristos continuu deschide ocazii pentru o lucrare eficace (vezi 1 Cor. 16,9).

Pe de altă parte, prezența lui Hristos se extinde asupra tuturor problemelor acestei lumi. Toată istoria este în mina Sa. Hristos este deasupra tuturor și totdeauna la cîrmă. Dacă noi considerăm că această lume trebuie să fie încă supusă altei puteri, a celui rău, aceasta vădește o lipsă de credință și o greșită înțelegere a misiunii lui Hristos în ceruri. De fapt, numai din pricina harului lui Dumnezeu, arătat în domnia Sa prin misiune, El nu a pus încă capăt acestei puteri. Dar misiunea bisericii conduce în mod irevocabil către acest punct final. Zidurile istoriei sînt păstrate numai prin misiune.

O descriere plină de putere a acestor activități ale lui Hristos în Sanctuarul cereșc ne este dată în Apocalips. Ioan vede toate forțele lui Hristos îndreptate către un singur mare scop și anume, acela al misiunii: restabilirea Împărăției lui Dumnezeu. La această extraordinară misiune a lui Hristos biserica este chemată să participe prin ascultare, mărturie credincioasă, slujire umilă și iubire.

Hristos ca Mijlocitorul și Marele nostru Preot

b) Cînd Hristos S-a înălțat la ceruri pentru a fi încoronat ca Domn al domnilor și Împărat al împăraților, El de asemenea a fost uns ca Mare Preot pentru a veni înaintea Tatălui în favoarea noastră (vezi Evr. 4,14; 9,24). Ștefan a văzut stînd acolo pe Hristos ca Fiul al omului (vezi Fapte 7,56), și Ioan L-a văzut ca Miel (vezi Apoc. 5). Toate acestea ne învață din nou că nu există misiune fără intrupare și jertfă, umilință și suferință.

Această activitate a lui Hristos ca Mare Preot este o lucrare de mijlocire, de reconciliere. Este adevărat că Hristos a împlinit misiunea Sa de împăcare pe pămînt jertfindu-Se pe Sine. Dar caracterul unic și definitiv al aceluia sacrificiu nu exclude continuarea; el nu are un aspect static. Marele nostru Preot trăiește veșnic ca să mijlocească (vezi Evr. 7,25); Hristos, care a murit pe cruce pentru toți oamenii continuu să pledeze cauza noastră (vezi Rom. 8,27,34; 1 Ioan 2,1). Epistola către Evrei arată foarte categoric că Hristos S-a jertfit odată și numai odată, dar ea declară tot atît de categoric că Hristos își continuu slujirea Sa în ceruri pentru a desăvîrși misiunea Sa de împăcare. Aceasta este o problemă de o importanță profundă pentru înțelegerea de către noi a misiunii, întemeiată pe o doctrină larg acceptată despre persoana lui Hristos.

Sistemul de jertfe al Vechiului Testament. O cheie a înțelegerii misiunii de împăcare a Domnului Hristos după înălțarea Sa poate fi găsită în sistemul de jertfe al Vechiului Testament, umbra și antitipul realității cerești. În Vechiul Testament, ispășirea era făcută prin vărsarea singelui. Dar pentru a desăvîrși împăcarea dintre păcătos și Dumnezeu era nevoie de ceva mai mult decît de sacrificarea animalului. Aceasta cuprindea aplicarea jertfei ispășitoa-

re și însușirea foloaselor ei prin credință. De aceea o parte esențială a acestei ceremonii era ca singele să fie luat în locul sfînt și stropit pe altar. Legămîntul avea ca țintă nu numai expierea păcatului — împlinită prin uciderea jertfei — ci și restabilirea unirii dintre omul păcătos și Dumnezeu. (O ilustrare distinctă a acestui dublu aspect al împăcării este găsită în Deut. 21,1-9, unde este dată o lege pentru ispășirea unui ucigaș necunoscut. Aceasta este o asemănare cu misiunea Domnului Hristos: scopul nu este doar expierea păcatelor, ci deplina împăcare dintre Dumnezeu și fiecare păcătos ca individ.) La cruce Hristos a îndepărtat obstacolul din calea împăcării. Dar este tot atît de necesar ca Hristos, după ce Și-a vărsat singele, să-l aducă înaintea tronului lui Dumnezeu, pentru a face acolo aplicarea jertfei Sale ispășitoare. (Vezi folosirea de către Pavel a termenilor katalage și hilasmos.)

Tochmai în această misiune a împăcării ne-a înrolat Hristos (vezi 2 Cor. 5,18), mai întîi pentru a proclama lumii întregi marele eveniment al jertfei, realizare prin care obstacolul din calea împăcării omului a fost îndepărtat, și apoi, dar la fel de important, pentru a îndemna pe oameni de orice naționalitate, cultură, rasă și religie să vină cu curaj înaintea tronului lui Dumnezeu unde Hristos, Marele nostru Preot, face acum aplicarea jertfei Sale pentru noi (vezi Evr. 10,19-22). De aceea misiunea bisericii nu este nicicum împlinită doar prin proclamare. Ea trebuie să cheme la o hotărîre din partea ascultătorului de a-și însuși prin credință meritele lucrării lui Hristos pentru sine. „Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă sfătuim să faceți așa ca să nu fiți primit în zadar harul lui Dumnezeu” (2 Cor. 6,1).

Deși noi nu putem explica pe deplin natura lucrării preoțești a Domnului Hristos, ni s-a descoperit îndeajuns pentru a ști cu siguranță că El este Mijlocitorul, Paracletul, Apărătorul nostru (Rom. 8,34; 1 Tim. 2,5; Evr. 7,25; 1 Ioan 2,1). Cu siguranță, această lucrare de mijlocire a Domnului Hristos în favoarea omului este tot atît de esențială pentru împlinirea misiunii Sale de restabilire și împăcare cum a fost și moartea Sa pe cruce. Biserica nu poate neglija nici un aspect, nici altul, al misiunii ei. Misiunea cuprinde de aceea întotdeauna chemarea la pocăință (Fapte 2,37-39), la umblarea în viața cea nouă care

vine ca rezultat al împăcării omului cu Dumnezeu și la o viață sfințită și consacrată, așa ca să putem sta în fața Dumnezeului și Tatălui nostru sfinți și fără vină când Domnul nostru va veni (vezi 1 Tes. 1,9-10; 3,13; 4,16; ș.a.). Aceasta face ca învățarea unui mod de purtare, disciplină și ascultare de Dumnezeu și de Legea Sa cea sfințită să fie o parte esențială a misiunii bisericii. Acest mod de purtare trebuie să fie astfel conceput și prezentat încât să poată fi acceptat ca un răspuns necesar și real la Evanghelia lui Hristos. Disciplina trebuie înțeleasă ca o ucenicie educativă, iar ascultarea de Legea sfințită a lui Dumnezeu ca rodul unei noi relații cu Dumnezeu. Aceasta este Hristos locuind în noi, așa că nu mai continuăm să păcățuim (vezi 1 Ioan 4,9-21; 5,1-5).

Lucrarea lui Hristos de judecată

c) Misiunea lui Hristos în Sanctuarul cereșc — și prin biserica Sa, misiunea Sa pe pământ — nu vor continua la nesfârșit. „Pe Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor; despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime” (Fapte 3,21). Misiunea bisericii conduce la revenirea lui Hristos, când Împărăția lui Dumnezeu va fi pe deplin restabilită. Acesta este cel de-al treilea și ultimul act al lui Hristos în care biserica este chemată să participe: lucrarea de judecată.

În Scripturi, această lucrare de judecată nu este un eveniment nou sau intunecos care este izolat de celelalte activități ale misiunii lui Hristos. Nu a spus El că a fost trimis în lume pentru judecată (vezi Ioan 9,39)? Înțelesul acestor cuvinte este clar: Hristos venise să redea vederea celor orbi, să hrănească pe cei flămânzi, să dea libertate celor în lanțuri și să aducă dreptate celor asupriți; cu El a venit o ordine cu totul nouă, o ordine care nu era din lumea aceasta. Dar fără îndoială că legile și principiile Sale sînt în vîdită dezarmonie cu ordinea existentă, unde egoismul și fărădelegea abundă, și unde cei bogați și minștri sînt cei ce conduc. Pentru aceea, restabilirea Împărăției lui Dumnezeu este un eveniment îngrozitor: „A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie, și a înălțat pe cei smeriți... pe cei bogați i-a scos afară cu mințile goale” (Luca 1,52-53). Isus spunea: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpînitorul lumii aceasta va fi aruncat afară” (Ioan 12,31). Și el a fost aruncat afară — la cruce. Dar deși judecata a început la cruce, ea nu s-a sfârșit acolo, cum cred unii. Ceașul judecății, când despărțirea dintre cei care au credință în El și cei care refuză să asculte de Cuvîntul Său devine definitivă, nu a fost atunci (vezi Fapte 24,24-25; 2 Cor. 5,10; Evr. 9,27; 2 Petru 2,4). Dar

această judecată finală este consecința directă a intrării, morții și învierii Domnului Hristos.

Prin răspunsul pe care-l dau Celui ce este Lumina, Calea și Adevărul, oamenii pronunță propria lor judecată. „Oricine crede în El nu este judecat, dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiul al lui Dumnezeu” (Ioan 3,18-21). Misiunea creștină totdeauna duce la o asemenea despărțire (krisis) între cei care cred în Hristos și țin poruncile Lui și cei care nu fac aceasta. Misiunea bisericii nu este implinită cînd ea doar proclamă sau anunță. Noi trebuie să îndemnăm pe oameni să se pocăiască, să se întoarcă de la păcatele lor și să-și pună credința în Hristos. „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut cînd trăia în trup” (2 Cor. 5,10; Rom. 2,6; 1 Petru 1,17). Cu cît ne apropiem mai mult de timpul sfîrșitului, cu atît mai clar și mai definit va fi acest proces de separare (vezi Mt. 13,36-43). Primirea lui Hristos sau respingerea iubirii Sale va fi definitivă. Este surprinzător cît de puțină atenție se dă acestui aspect al misiunii lui Hristos fie în literatura misionară, fie în cea teologică, eu toate că Scripturile au foarte mult de spus despre el. Judecata finală este un aspect esențial și inseparabil al misiunii lui Hristos și unul din cele mai puternice motive ale misiunii noastre în aceste ultime zile.

Judecata atît în Vechiul cît și în Noul Testament

Atît Vechiul cît și Noul Testament se referă la o asemenea activitate de judecată specială a Marelui nostru Preot în ceruri. În Epistola către Evrei este descrisă destul de amănunțit slujirea lui Hristos care culminează cu curățirea totală și consacrarea poporului lui Dumnezeu. După aceasta, păcatul fiind șters prin jertfa Sa, „Hristos... se va arăta a doua oară... ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă” (Evr. 9,26-28). Activitatea lui Hristos chiar înaintea revenirii Sale, adică ștergerea păcatului și despărțirea finală dintre cei neprihăniți și cei năcătoși, este de asemenea dovedită de Petru în Fapte 3,19-22 și de unele parabole ale Domnului (vezi Mat. 18,23-25; 22,1-14). În ritualul Zilei Ispășirii se vede o altă imagine revelatoare a lucrării finale a Marelui Preot (vezi Lev. 16). Profetul Daniel descrie activitățile finale de judecată (vezi Dan. 7,9,10) și alți profeți, ca Ieiel și Zaharia, descriu aceste scene în felul lor. Acest lucru este lămurit: există un „ceas al judecății Lui” (vezi Apoc. 14,7) care aduce la punctul final misiunea lui

Hristos și pe cea a bisericii Sale. Sentița este făcută publică — profetul spune „s-au deschis cărțile” — în fața miilor și miliardelor de ființe. Aceasta înseamnă că ea este definitivă. Ea nu mai poate fi schimbată. Toți cei care s-au pocăit de păcat și prin credință au cerut sîngele lui Hristos ca jertfa lor ispășitoare, primesc iertare în dreptul numelor lor în cărțile din ceruri. Deoarece ei au devenit părtași ai neprihănirii Domnului Hristos și se constată că caracterele lor sînt în armonie cu caracterul și planul lui Dumnezeu, păcatele lor vor fi șterse, și ei înșiși vor fi socotiți vrednici de viață veșnică.

8. Timpul profetic arată că această fază finală a misiunii lui Hristos a început deja. Acum este timpul cînd misiunea lui Hristos este pe punctul de a fi încheiată. Timpul pe care-l trăim este măsurat. Numai misiunea lui Hristos pe pământ prin biserica Sa susține zidurile istoriei ca să nu se prăbușească.

Această ultimă fază a lucrării lui Hristos în Sanctuarul cereșc a făcut să se manifeste o trezire misionară fără egal de cînd începuse existența bisericii. Noi societăți misionare au luat ființă în fiecare parte a lumii creștine. Această întinsă și rapidă expansiune misionară este dovadă că însuși Hristos este misionarul principal. Prin delegații Săi pe pământ El aduce misiunea Sa la încheiere. Căci, să nu facem nici o greșală aici, uriașa învioreare religioasă și rededeptarea evanghelică, așteptarea universală a apropiatei revenirii a Domnului și rapida ridicare a societăților misionare — toate aceste caracteristici ale primei jumătăți a secolului al XIX-lea — nu au fost doar rezultatul unor factori socio-economici sau psihologici, cum cred unii. Ele sînt în mod direct rezultatul lucrării lui Hristos. Toată misiunea își are origina în El, El este Cel care trimite. El pune în mișcare pe oameni și lucrează în ei, însușind atît voința cît și fapta pentru scopul ales de Sine (vezi Fil. 2,13). Și acel scop este lămurit: încheierea misiunii Sale și restabilirea Împărăției.

Ridicarea Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea

Tocmai această convingere că Hristos a intrat în ultima fază a misiunii Sale, adică aceea de a implini restatornicirea tuturor lucrurilor prin lucrarea Sa de judecată, a adus la existență Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, acum cea mai întinsă mișcare misionară protestantă de sine stătătoare din lume. Acești oameni sînt convinși că Dumnezeu i-a chemat să participe la însăși misiunea Domnului Hristos pentru a pregăti lumea pentru iminenta Sa venire. Misiunea lor este să prezinte Evanghelia în așa mod, printr-o abordare atotcuprinzătoare a misiunii, încît fiecare persoană de pe

urmare din pag. 3-a

605) discipolilor săi, afirma că ei păzeau duminica și nu Sabatul, că ei nu se circumcideau așa cum făceau creștinii din Iudeea". O scrisoare inserată în cărțile „pseudo-Clementine” (PG 2,31-56) sub numele de Clement, dă ca titlu: „Lui Iacob, domn și episcop al episcopilor care conduce sfința biserică a iudeilor din Ierusalim.” Bagatti continuă furnizând importante date istorice indicând prezența celor două comunități rivale (una iudaică și cealaltă a creștinilor dintre Neamuri), până prin secolul al V-lea (vezi pag. 10-14). Supraviețuirea în Ierusalim a unei atît de puternice influențe iudeo-creștine ca a durat timp de veacuri după prima distrugere a orașului respinge orice încercare de a face din anul 70 e.n. punctul de rup-tură sau despărțire între Sabat și duminică.

pământ va vedea pe Hristos ca Salvatorul, Domnul și Judecătorul său, și se va pregăti pentru apropiata Sa revenire. Aceasta nu este propovăduirea unui grup de doctrine, ci o misiune de refacere: refacerea chipului lui Dumnezeu în om și îndepărtarea păcatului; restabilirea sfintei Legi a lui Dumnezeu și a fiecărui principiu al Împărăției lui Dumnezeu și înfringerea a tot ce este rău, răzvrătit și nesfînt.

Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea nu susține neapărat că Hristos Se poate face cunoscut numai prin mărturisirea ei. Dar ea nu poate lăsa altora mărturia la care Hristos a chemat-o pe ea. Adventiștii „recunosc că orice organizație care înalță pe Hristos înaintea oamenilor are o parte în planul divin pentru evanghelizarea lumii”, dar ei doresc în același timp să ducă mărturisirea lor în toată lumea în mod liber și deschis.

În misiunea ei, biserica trebuie să evite atît un confesionalism greșit înțeles, cît și un ecumenism greșit înțeles. Un ecumenism greșit înțeles, care caută o unitate a mărturisirii fără o declarație distinctă a Cuvîntului lui Dumnezeu așa cum trebuie să fie proclamat în situațiile actuale, atrage confuzie și mai multă despărțire. El conduce biserica la neascultare. Un confesionalism greșit înțeles ține la o anumită mărturisire nu pentru altceva decît pentru motive de tradiție, umano-ecclesiastice fără nici o deschidere față de mereu dinamicul Cuvînt al lui Dumnezeu, care este singura noastră sursă a adevărului. Biserica lui Dumnezeu are în mod constant nevoie de cercetare de sine critică, de un spirit deschis în fața Cuvîntului lui Dumnezeu și a lumii pentru a împlini rolul ei ca slujitoare a lui Hristos în misiune.

NEPRIHANIREA PRIN CREDINȚA

Și am văzut un alt inger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor!... Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14,6. 7.12).

Solia finală a Evangheliei către lume cheamă biserica rămășiței la un conflict spiritual dar nu unul inoicelnic. Timpul biruinței Evangheliei celei veșnice s-a apropiat. Biserica lui Dumnezeu anticipează și proclamă triumful venirii Fiului lui Dumnezeu. De pe tronul Său preoțesc din Sanctuarul ceresc, Domnul Hristos administrează răscumpărarea și judecata. El conduce activitatea și mișcările bisericii Sale spre o împlinire finală, spre o biruință sigură și veșnică.

Împotriva Marelui nostru Preot și Împărat stă prințul întunericului. El este numit și prințul acestei lumi. El are o împărăție și instrumente prin care conduce, cu o putere demonică, pe supușii lui. Scriptura declară că marele vrăjmaș al lui Hristos și al bisericii Sale își adună forțele pentru un ultim atac asupra adevărului lui Dumnezeu și împotriva poporului lui Dumnezeu.

„Și balaurul, miniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12,17).

În aceste zile de pe urmă, Dumnezeu n-a fost lăsat fără martori. Două lucruri se spun despre biserica rămășiței lui Dumnezeu: că păzește poruncile lui Dumnezeu și are mărturia Domnului Isus Hristos.

Pe un loc central în solia divină a bisericii rămășiței se află marile adevăruri ale Cuvîntului lui Dumnezeu. Ele sînt: natura lui Dumnezeu și faptul că El este o Persoană; crearea acestui pămînt; natura omului; căderea și decăderea sa; natura Domnului Hristos — Dumnezeu-Om; Biblia-Cuvîntul lui Dumnezeu; natura și lucrarea Duhului Sfînt; neprihănirea numai prin credință; Legea lui Dumnezeu și ascultarea credinței; omul — ființă

muritoare; iminenta revenire a Domnului Isus Hristos.

Imaginea pe care o are biserica rămășiței cu privire la viitorul omenirii, și aceasta în termenii iminentei reveniri a Domnului Hristos, are o importanță incalculabilă pentru modul în care membrii ei își ordonează viața, și chiar pentru misiunea bisericii. Ce drept are vreo biserică să declare că misiunea ei este să proclame ultima solie a lui Dumnezeu către lume? A sosit ziua acceptării și dedicării pe deplin Cuvîntului lui Dumnezeu. Odată cu înnulțirea reînviătorilor religioase și a pretențiilor de contact cu supranaturalul, cum pot oamenii religioși să deosebească ceea ce este adevărat de ceea ce este fals?

„Poporul lui Dumnezeu este îndreptat către Scripturi ca scut împotriva influenței învățătorilor rătăciți și a puterii amăgitoare a duhurilor întunericului. Satana folo-

sește orice plan posibil pentru a împiedica pe oameni să cîștige o cunoaștere a Bibliei, deoarece declarațiile ei lămurite îi demască amăgirile. Ori de cite ori are loc o re-deșteptare a lucrării lui Dumnezeu, prințul răului se trezește la o activitate mai intensă; acum el își adună toate puterile pentru o luptă finală împotriva lui Isus și a urmașilor Lui. Ultima mare amăgire este pe punctul de a se desfășura înaintea noastră... Atît de mult se va asemăna contrafacerea cu adevărul, încît va fi peste putință să se facă deosebirea între ele fără să avem Sfintele Scripturi. Prin mărturia lor trebuie probate toate declarațiile și orice minune... Numai aceia care și-au întărit mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista în lupta cea mare." (T.V. pag. 543-544)

A face pe oameni să folosească numele Domnului Hristos fără a asculta de Cuvîntul lui Dumnezeu este un motiv de neîncredere. Confuzia este mai mare acolo unde există o credință „ușoară”, fără un sănătos conținut biblic. Biserica rămășiței cheamă pe oameni să meargă întregă cale cu Hristos, să primească tot ceea ce Dumnezeu spune în Cuvîntul Său și să asculte de el. Conținutul spiritual al re-deșteptărilor religioase nu constă în folosirea numelui „Isus” sugerat de cerințele Cuvîntului lui Dumnezeu. Folosirea numelui „Isus” să nu înlocuiască ascultarea cerințelor Cuvîntului lui Dumnezeu.

În decursul istoriei bisericii, au avut loc în anumite perioade re-deșteptări religioase, toate incluzînd și adevărul despre revenirea Domnului Hristos. Problema credinței în Scripturi și a dedicării totale Cuvîntului lui Dumnezeu este mult mai complicată astăzi. Pentru mulți creștini Evanghelia a fost cristalizată într-o simplă propoziție: „credeți în Isus”. Desigur noi nu dorim să spunem că acest răspuns este opus Evangheliei Domnului Hristos. Primul impuls este acela de a aproba și aclama toate manifestările Duhului și apelurile la persoana Domnului Hristos. Trebuie însă să ne reamintim de sfatul Domnului Hristos din Matei 7:21-23 unde ni se spune că oamenii pot chema numele Domnului Hristos fără însă a fi păzitori ai Cuvîntului Său, și că atunci cînd oamenii fac acest lucru și sînt neglijenți în ceea ce privește păzirea credinței date sfinților odată pentru totdeauna, Domnul Hristos respinge cererea lor de a fi ucenicii Lui.

Atunci cînd considerăm re-deșteptările religioase moderne, al căror singur conținut este pretenția unei întâlniri cu lumea spiritelor, atunci să ne întoarcem la Cuvîntul lui Dumnezeu ca fiind singurul și adevăratul test și scut.

„Prea iubiților să nu dați crezare ericărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4,1).

Credința bisericii rămășiței constă în îndrumarea și controlul Duhului Sfînt printr-o înțelegere inteligentă a Cuvîntului lui Dumnezeu. Insistăm asupra faptului că cei credincioși să fie instruiți să gîndească cu claritate asupra Cuvîntului și asupra responsabilității față de el, mai înainte de a se alătura vreunei biserici. Toți cei care mărturisesc a urma pe Hristos trebuie învățați în adevărul descoperit al lui Dumnezeu în Scriptură.

„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprîhănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3,16-17).

Cu actualul accent pe care biserica rămășiței îl pune asupra păzirii poruncilor, oamenii pot considera că ne îndepărtăm de Domnul Hristos ca punct principal al credinței. Dar lucrurile nu stau astfel. Nu există nici o incompatibilitate între a chema numele Domnului Hristos și a asculta de Cuvîntul lui Dumnezeu. A urma pe Isus Hristos toată calea, înseamnă a nu găsi nici o greșeală în nici o parte a Scripturii. Nu există nici o neînțelegere între mintuirea veșnică prin credință în Isus Hristos și ascultarea de poruncile Sale. Oamenii trebuie să fie permanent alertați împotriva interpretărilor superficiale și lipsite de credință cu privire la ceea ce cere Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu există o călăuzire sigură decît aceea a Duhului Sfînt prin Cuvînt. Sfătuiți pe toți oamenii ca ceea ce poate fi atins prin puterea Duhului Sfînt, o viață de neprîhănire și ascultare față de Isus Hristos și de poruncile Sale, de dăruire în slujba lui Dumnezeu, să se realizeze.

Primejdia multor reinviatori religioase moderne este acum părăsirea de către om a învățăturilor și poruncilor Cuvîntului lui Dumnezeu, și aceasta este ascunsă sub folosirea și apelul la numele lui Isus Hristos. Hristos nu este trăit în viața noastră numai prin folosirea numelui Său. Credința nu este o problemă de sentimentalism. Isus Hristos nu este cunoscut prin imaginație și extaz. Religia fără o înțelegere clară și o păzire totală a adevărului Bibliei se află în primejdia de a deveni o înșelăciune satanică. A striga numele „Isus” fără a asculta de învățăturile și poruncile Sale este o negare a credinței.

Francis A. Schaeffer, în cartea sa „Escape from Reason” spune:

„Am ajuns în punctul în care atunci cînd aud cuvîntul 'Isus' —

care înseamnă atît de mult pentru mine datorită Persoanei istorice a Domnului Hristos și a lucrării Sale — ascult cu atenție deoarece, cu durere, am început să mă tem de cuvîntul 'Isus' mai mult decît de oricare alt cuvînt din lumea modernă. Cuvîntul este folosit ca un steag fără conținut, iar generația noastră este invitată să-l urmeze. Dar nu există nici un conținut scriptural, rațional, prin care să-l testezi, și astfel cuvîntul este folosit pentru a învăța tocmai opusul acelor lucruri pe care Domnul Hristos le-a învățat”.

„Am ajuns acolo unde cuvîntul 'Isus' a devenit vrăjmașul Persoanei Isus și vrăjmașul a tot ceea ce Isus a învățat. Trebuie să ne temem nu pentru că nu-L iubim, ci tocmai pentru că iubim pe Isus Hristos” (F. A. Schaeffer „Escape from Reason” pag. 78.)

Trăim într-o epocă în care îngăduința de sine, extravaganța nesocotită și necinstită au pătruns pretutindeni. Lucrarea noastră trebuie să continue în ciuda crizei lumii civilizate. Cei ce trăiesc în întuneric încă mai au nevoie de lumina Evangheliei lui Hristos. Lucrarea creștină nu este un lucru negativ, un mod de scăpare personală de pedeapsa veșnică. Cel mai important lucru nu este de la ce sîntem scăpați, ci pentru ce sîntem răscumparați. Răscumpărarea în Hristos nu este niciodată o evadare din viață. Sîntem mîntuiți de păcat pentru a putea trăi pentru Hristos.

Se pare că în probleme de comunicații și iscusință financiară noi am depășit relația noastră cu Hristos. Știm noi oare tot atît de bine cum să ne luptăm pentru suflete?

Slujirea este un mod de viață și aceasta nu de dragul banilor, nu prin presiuni externe ci datorită unor principii lăuntrice. Mijloacele pentru îndeplinirea misiunii noastre divine față de lume trebuie să curgă mult mai liber și mai generos. Slujirea nu este o practică forțată exercitată asupra celor nebinevoitori, ci o credință vie și un mod de viață. Fiecare creștin este un slujbaş al lui Dumnezeu prin tot ceea ce este și are. Slujirea cuprinde întreaga viață.

„Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine căci știu în cine am crezut. Și sînt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat pînă în ziua aceea. Dreptarul învățăturilor sănătoase pe care le-am auzit de la mine ține-l cu credința și dragostea care este în Hristos Isus. Lucrul acela bun care îmi s-a încredințat păzește-l prin Duhul Sfînt care locuiește în noi” (2 Timotei 1,12-14).

„SPIRITUL PROFETIC”
Despre rămășița bisericii se spune nu numai că păzește poruncile ei că

are și „mărturia lui Isus Hristos“ și că „mărturia lui Isus este duhul proorocii“ (Apoc. 12,17 ; 19,10). Ambele sînt o parte a misiunii noastre.

Mărturia lui Isus este ceea ce Domnul Hristos însuși a mărturisit. Este de asemenea adevărul pe care El l-a învățat și mijlocit prin apostoli și profeți. Apostolul Ioan a fost un profet cu însărcinare divină, căruia Dumnezeu i-a arătat viziunile din Apocalips. În prezența lui Dumnezeu, el a auzit în cuvinte limpede și tari porunca de a scrie într-o carte ceea ce i-a fost arătat și i s-a spus, și de a face cunoscut toate acestea celor șapte biserici din Asia Mică.

Către biserica rămășiței, Laodicea, Domnul Hristos S-a adresat personal ca fiind „Mărtorul credincios și adevărat“ (Apoc. 3,14). În consecință orice mărturie de la Isus printr-un profet are o importanță foarte mare. Biserica Laodiceei are o asemenea mărturie din partea lui Hristos prin Ellen G. White. Profetul sau solul este instrumentul care comunică solia sau cuvîntul adevărului. Această mărturie nu este expresia experienței creștine a solului, ci ceea ce Hristos comunică bisericii prin acel sol, despre Sine și despre Cuvîntul Său. De aceea această mărturie este strîns și statornic legată cu ceea ce se cunoaște ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu.

Răspunderea bisericii este aceea de a adera cu credință la această mărturie primită din partea Domnului Isus Hristos. Solul nu se află de loc în punctul central : Hristos și solia Sa sînt de o importanță supremă. Scrierile servei Domnului descoperă voința și scopul lui Dumnezeu cu biserica rămășiței. Nu poate fi vorba de nici o idolatrie a vreunui bărbat sau a vreunei femei. Cuvîntul lui Dumnezeu către biserica rămășiței are o autoritate divină. Acest fapt dă Cuvîntului siguranță și putere. Deoarece solia dată prin E. G. White este chiar mărturia Domnului Hristos, noi o acceptăm.

Aceasta nu este o pretenție falsă sau lipsită de logică. Scrierile Bibliei au fost oameni aleși de Dumnezeu ca să transmită solile și adevărurile lui Dumnezeu oamenilor. Scrierile lui E. G. White cheamă pe credincioși înapoi la Biblie și la voința lui Dumnezeu. Din păcate, în epoca aceasta iluminată, oamenii se consideră adesea prea inteligenți pentru a se întoarce de la ei înșiși pentru a primi o solie de la Dumnezeu. Fiecare însă trebuie să facă o alegere. Soliile lui Ellen White primite de la Dumnezeu au fost date pentru această ultimă vreme a pămîntului. Aceste solii au putere iluminatoare, putere de convingere și putere de a judeca.

Testul adevărului este mărturia sa despre Cuvîntul lui Dumnezeu pen-

tru că nu a fost spre o experiență mistică lăuntrică. În mod constant, apelul se îndreaptă spre conținutul obiectiv al adevărului sau doctrinei biblice, sau spre un mesaj descoperit de la Dumnezeu. Nicăieri, Ellen White nu renunță la autoritatea biblică obiectivă, în favoarea spiritului. Soliile sale de la Dumnezeu sînt expuse într-un limbaj clar, inteligent, coerent. Din punct de vedere spiritual, scrierile ei nu se pot măsura în termenii unui fenomen psihic. Mărturia sa despre Domnul Hristos și despre adevărul Bibliei nu este niciodată prinsă într-un proces de sunete mistice și de extaz.

Ea vestește în cuvinte clare despre cea de-a doua venire a Domnului. Nu trebuie să lăsăm necerțitate solile ei. În centrul mărturiilor sale se află lucrarea de răscumpărare a Domnului Hristos și neprihănirea Sa. Cuvintele sale sînt stăpînite de o remarcabilă maturitate rațională și emoțională. Impacul cu personalitatea sa pe deplin consacrată este resimțit de cititorul ce caută să audă vocea lui Dumnezeu și să cunoască voința Sa.

Ellen White prezintă o imagine largă a problemelor cuprinse în marea luptă dintre Hristos și Satana. Cu îndrăzneală, fără ocolișuri și totuși cu multă iubire ea apelează la oameni, bărbați și femei, ca să urmeze pe Hristos și să păzească poruncile Sale. Ea proclamă Evanghelia pentru nevoile zilei de azi. Ea nu s-a ferit să comunice toate sfaturile lui Dumnezeu. Această notă profetică nu trebuie pusă la îndoielă de nimeni. Ea vorbește și scrie cu convingerea spirituală că succesul lucrării și mesajul bisericii sînt fundamentate în adevărul Sfințelor Scripturi. Astfel ea cheamă pe oameni înapoi la Dumnezeu și la Cuvîntul Său.

„A VENIT CEASUL JUDECĂȚII LUI“ (Apocalips 14,7)

Judecata este una din ideile de bază ale mesajului final către lume. Biserica rămășiței nu crede că împărăția lui Dumnezeu va veni prin eforturile și programele oamenilor, ci printr-o hotărîre de la Dumnezeu care decide soarta tuturor. Urgența soliei ce aduce, în timpul nostru, pe toți oamenii la scaunul de judecată al lui Dumnezeu, nu primește în aceste zile locul cuvenit în predicarea Evangheliei. Încheierea Planului de Mintuire culminează cu judecata divină din sanctuarul cerelesc. Cadrul soliiilor celor trei ingeri începe cu convocarea marii curți cerești, la un anumit timp, ce se încheie cu venirea Domnului Hristos. Această judecată va duce la biruința sfinților și la domnia lui Dumnezeu.

Domnul Hristos a dat un avertisment explicit în parabola celor zece fecioare, dintre care cinci erau in-

țelepte și cinci nechibzuite (vezi Matei 25,1-13). Această parabolă devine judecata întregii biserici. Lămpile simbolizează pe acei care trăiesc credința creștină produsă prin puterea Duhului Sfînt. Accentul în această parabolă este pus pe necesitatea de a avea în viață o suficiență provizie de Duh Sfînt care să ne poarte pînă la judecată și la venirea Domnului Hristos.

Cele cinci fecioare nechibzuite au pus ulei în lămpi, care însă, a fost deajuns numai pentru un timp. Rezerva de ulei s-a terminat în momentul critic și le-a oprit să obțină de la Hristos o judecată în favoarea lor și a intrării în Împărăția lui Dumnezeu. Nici un alt cuvînt nu ne vorbește așa clar cu privire la nebunia de a crede că o dată mintuit ești mintuit pentru vecie, cu asigurarea falsă că o dată pornit pe drumul vieții de creștin, el va aluneca singur restul drumului pînă în Împărăția Cerurilor.

Această parabolă se aplică perioadei imediat premergătoare celei de-a doua veniri a Domnului Hristos. Cele cinci fecioare nechibzuite ce au rămas fără ulei fac parte din aceeași clasă de oameni ca cel din parabola Domnului Hristos cu haina de nuntă, care a primit invitația împăratului de a veni la masă. Dar pentru că acest om nu avea haina de nuntă oferită de împărat, simbol al neprihănirii Domnului Hristos, el a fost aruncat afară.

Două lucruri sînt clar arătate în aceste parabole : necesitatea absolută de a crede și a trăi neprihănirea Domnului Hristos, și necesitatea de a fi plini de Duhul Sfînt. Noi sîntem judecați acum. Fiecare oră ce trece poartă mărturie înaintea lui Dumnezeu despre ceea ce sîntem. Noi însine mărturisim despre noi zi de zi. Judecătorul deja a început judecata. Acest fanf conferă solemnitate și demnitate vieții. Domnul Hristos a luat toate măsurile și slujește împărțînd continuu puterea unei vieți fără sfîrșit.

Păcatul și-a umplut cupa, și-a încheiat viața. Hristos va apare în curînd. „Trupurile cerești se vor topi de mare căldură“ (2 Petru 3,10-14). Condițiile se vor înrăutăți pînă cînd conflictul națiunilor va amenința lumea (vezi 2 Timotei 3,1-5).

Scopul mesajului final al lui Dumnezeu depășește utopia umană. Singura soluție pentru biruința deplină asupra păcatului este Isus Hristos.

Să împlinim deci această misiune divină cu pasiune spirituală, cerească. Atunci vom fi siguri că biserica rămășiței, în ciuda opoziției, va merge din biruință în biruință. Căci întotdeauna este adevărat : „În toate aceste lucruri noi sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit“ (Rom. 8,37).

Redacția

ALFRED VAUCHER

LA O SUTĂ DE ANI

La 18 martie 1987 fr. A. Vaucher, pastor pensionar, fost profesor de Biblie la Collonges și autor al multor studii și lucrări printre care și bine cunoscuta carte: „L'Histoire du Salut”, a împlinit o sută de ani. Cu această ocazie s-a republicat ediția definitivă a lucrării sale „L'Histoire du Salut”. La această vîrstă fr. Vaucher este încă în plină capacitate fizică și intelectuală și activ.

Bunica sa — Caterina Ravel — a fost una dintre primele membre ale bisericii advente în Elveția și Europa, provenind dintr-o familie de valdenzi din regiunea Torre Pellice din Piemont.

Alfred Vaucher se naște la 18 martie 1887 în localitatea La Ponsa, Luserna — San Giovanni. La cîteva luni după nașterea sa, rămîne numai cu mama sa care se luptă din greu cu problemele vieții și copilul este lăsat mai mult în seama bunicii sale. Urmează școala primară în satul natal și la Turin, urmînd apoi un institut tehnic. În 1900 primește botezul în biserica adventă și urmează cursurile unei școli biblice organizate la Paris de către B. G. Willkinson, după care activează ca colportor la „La Chaux-de-Fands”.

În 1903 A. Vaucher se afla la Roma ca traducător, colportor evanghelist împreună cu L. Benezet. Lucrează apoi ca lucrător biblic în diferite părți ale Italiei pînă în 1906 cînd este chemat de Roma pentru a preda franceza într-o școală tehnică. În 1907 este invitat în Elveția unde lucrează în diferite orașe și localități. În 1910 se căsătorește cu Emma Rochat născîndu-li-se trei copii. În 1913 îl găsim activînd în Franța. În 1917 este întărit ca pastor cu binecuvîntare al bisericii advente.

În 1920 este invitat la Gland, apoi la Collonges ca profesor de Biblie. Cu aceasta începe lunga sa carieră de profesor pînă în 1951 cînd se pensionează. La pensie fiind, el continuă să lucreze, să studieze și să publice. În prezent, cu toată vîrsta sa înaintată, are un program regulat de lectură, rugăciune, plimbare.

Evenimentul a fost sărbătorit la Gland, Elveția unde domiciliază fr. A. Vaucher. Prefectul de Lyon și primarul orașului Gland au vorbit elogios la adresa sărbătoritului. Președintele Confederației elvețiene M. Pierre Aubert a trimis fratelui A. Vaucher un mesaj călduros. La Torre Pellice și Collonges bătrînul pastor și profesor a fost sărbătorit oficial. Fr. G. Steveny și Pietro Copiz, din partea organizației Diviziunea Euro-Africa și fr. P. Lanares au scos în evidență activitatea și personalitatea fratelui A. Vaucher.

Cît adevăr exprima marele apostol Pavel cînd spunea: „Vă rugăm fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, cari vă cîrmuiesc în Domnul, și cari vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste din pricina lucrării lor.” (1 Tes. 5,12-13).

Redacția

„A VENIT VREMEA CÎNTĂRII”

Utimele zile dinaintea sărbătorii căsătoriei sînt dăruite cu mari privilegii și farmec deosebit. În același timp ele sînt împovărate de oboseală și uneori încărcate cu tensiune și îngrijorare. Aceste ultime zile au o însemnătate specială pentru calitatea căsătoriei care se va încheia și în mod deosebit pentru începutul vieții comune. Ele să nu fie privite ca un rău necesar, ca un capitol izolat, în care facem ce trebuie, nu ce e bine, ci să fie încadrate armonios și sensibil în tranziția către noua entitate — familia.

Cei care urmăresc o deplină valorificare a privilegiilor oferite de perioadă imediat premergătoare căsătoriei vor face planuri în care prioritatea o vor avea relațiile cu Dumnezeu, cu viitorul tovarăș de viață și cu părinții.

1) Este de mult ajutor o planificare atentă a tuturor activităților care urmează să fie îndeplinite, inclusiv cele din ziua nunții. Fiecare tînăr trece o singură dată pe drumul spre căsătorie. Ceea ce pierde acum nu va regăsi altădată. El nu se poate bizui pe experiența sa, ci are nevoie de ajutor pentru planuire minuțioasă. Lista activităților să nu fie mai încărcată decît este rezonabil. Poate chiar procesul planificării îl va determina la o reducere a pretențiilor privitoare la sărbătoarea nunții. Bucuria ei trebuie să fie onorată cu participanți receptivi, voioși, plini de viață.

2) În preajma unor evenimente cu totul speciale, se instituie o numărătoare inversă. Într-un sens deosebit în preajma nunții chiar este nevoie ca numărătoarea să fie inversată. Prea adesea ordinea corectă a lucrurilor este răsturnată. Ordinea trebuie să fie aceea care pune la locul de cinste pe Dumnezeu. Am crede că de data aceasta o greșeală în ce privește prioritățile poate să fie înțeleasă, poate să fie iertată. Dar cei care iubesc pe Domnul și așteaptă binecuvîntarea de la El nu pot să gîndească așa.

În zorul pregătirilor și așteptînd cu emoție venirea miresei din depărtări, Isaac și-a luat timp „sî cugețe în taină pe cîmp” (Geneza 24,63). „Însuși Domnul Hristos a stat de vorbă cu Avraam sub stejarul din Mamre, cu Isaac ieșit în amurg să se roage în cîmpii...” (DA 291).

O mulțime de cerințe și pretenții par obligatorii, își impun povara asupra timpului și energiei celor ce stau în fața unui ceas unic al vieții lor. Dar în perspectivă spirituală, cea dintîi obligație rămîne față de Dumnezeu. De ce oare sî ne aducem aminte de invitația „căutați mai întîi Împărăția lui

Dumnezeu și neprihănirea Lui" numai după ce ne-am asigurat singuri de „celelalte lucruri” ?

3) În aceste ultime zile înainte de căsătorie părtășia sufletească a celor doi să urce trepte tot mai înalte în intensitate și noblețe. Aceasta va fi comoara lor, zestrea lor neprețuită. Nu cumva ei să se înstrăineze chiar acum, nu cumva să se strecoare chiar acum nemulțumirea și neîncrederea !

Desigur că atât mirele cât și mireasa au gândit îndelung la sărbătoarea nunții. S-ar putea ca să nu fie o potrivire completă în modul în care cei doi și-au imaginat desfășurarea nunții. Probabil însă că pentru mireasă aceste așteptări au o încărcătură sufletească mai importantă decât pentru mire. „Își uită fata podoabele, sau mireasa briul ?” (Ieremia 2,32). Frumos este ca mirele să fie sensibil față de aceste așteptări ale miresei, să vină cu bucurie în întâmpinarea lor, pentru ca în adevăr visul ei, cultivat cu atâta drag, să se realizeze.

De asemenea aceste ultime zile pe care fiecare din cei doi le petrece — ca fiu sau fiică — în căminul părintesc să fie cu adevărat o încununare a anilor minunați petrecuți acolo — încununarea bucuriei, recunoștinței, afecțiunii și încrederii împărtășite.

Având în minte modul obișnuit în care se desfășoară atât zilele premergătoare cât și nunta însăși, se poate observa că aceste realizări sufletești și spirituale nu sînt ușor de obținut. Sînt necesare schimbări însemnate pentru a nu pierde ceea ce este esențial și durabil de dragul celor superficiale și trecătoare.

Dar sînt convins că aceste schimbări merită să fie făcute. Sînt convins, pentru că am văzut miri care au atîpîit istovîți în timpul propriei lor nunți, și am văzut părinți care au „îmbătrînit” într-o singură săptămînă, cea a nunții copiilor lor. Și cine ar putea aprecia traumele sufletești și pagubele spirituale suferite de ei, chiar pentru o „adunare de sărbătoare” ?

Să ne purtăm ca oameni slobozi, nu robi pentru o festivitate — coruri nemaipomenite, invitați în număr record — sau pentru o masă ca în povești. Luminile se vor stinge, fotografiile se pregătesc pentru nunta următoare, mesenii regretă că n-au avut un stomac mai cuprinzător, dar ceea ce rămîne, este relația : cu Dumnezeu și cu tovarășul dăruit de El pentru o viață întreagă, și adevărată. Să cultivăm relația. Aceasta este „partea mai bună” care rămîne.

4) Cel mai prețios dar pe care-l vei oferi tovarășului tău de viață ești tu însuși, ființa ta întreagă și complexă, persoana ta fizică și omul lăuntric. De aceea, în aceste zile de pregătire frenetică, nu uita de tine însuși. Nu accepta ca o fatalitate că acum nu mai este timp de odihnă, de îngrijire a corpului și a spiritului, de uimire în fața

unui apus de soare și de rugăciune pentru răsăritul unei vitalități noi și bogate.

Folosirea simbolică a noțiunilor de mire și mireasă are în vedere, între altele, tocmai minuțioasa lor pregătire personală în vederea nunții. „Căci a venit nunta Mielului ; soția Lui s-a pregătit” (Apocalips 19,7). „Cine este aceea care se iveauă ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele...” (C. Cînt. 6,10).

Îmi amintesc cît de dezamăgit am fost cînd, fiind copil, am văzut pe un mire, cu citeva ceasuri înaintea nunții, în haine obișnuite, vorbind ca un om „de rînd” și ocupîndu-se cu lucruri „normale” ! În mintea mea, ziua aceea era petrecută de mire și mireasă într-o atmosferă tainică, specială. Chiar să nu existe așa ceva decît în fantezia naivă a unui copil ?

Prezența lui Isus înseamnă sărbătoare

Nunta unor persoane necunoscute dintr-un sătuleț galileean a rămas în istorie. Pentru noi, acei oameni au fost destul de neînsemnați ca să le uităm de mult numele. Pentru Domnul ei au fost destul de importanți ca să meargă împreună cu ucenicii la bucuria lor. Prin prezența Sa, ziua aceea a fost cu adevărat o sărbătoare de neuitat, un îndemn de a invita pe Domnul și la alte bucurii. „După ce a participat la acea sărbătoare, Hristos a mers la multe altele, sfințindu-le prin prezența și învățăturile Sale.” (AH 100).

Nimeni nu-și dorește mai mult o sărbătoare decît mirele și mireasa. Pentru aceasta să lase ca Domnul să fie personajul principal al zilei. Nu un dirijor, nu un fotograf, nu vreun oaspete strălucit. Pentru ca să fie sărbătoare, toți ochii să poată privi spre Cuvîntul lui Dumnezeu. Nu spre copilul care se joacă, nu spre microfonul deran-

jat, nu spre orga nestăpînită. Isus aduce cu Sine adevărata sărbătoare, iar răspunsul omului conștient de prezența divină este închinarea. Și serviciul divin al căsătoriei religioase este în primul rînd un serviciu al închinării. „Bărbații și femeile, la începutul vieții lor de cămin, să se reconsoare lui Dumnezeu. (AH 103) „Întodeauna slava lui Dumnezeu să fie pusă pe primul loc.” (AH 101).

Un misionar a notat în jurnalul său următoarea rugăciune, în preajma căsătoriei sale :

„Ca să pot fi apropiat de mireasa mea, atrage-mă mai aproape de Tine decît de ea. Ca să o pot cunoaște, ajută-mă să Te cunosc pe Tine mai mult decît pe ea. Ca să o pot iubi cu iubirea desăvîrșită dintr-o inimă desăvîrșită de plină, fă-mă să Te iubesc pe Tine mai mult decît pe ea și mai mult decît orice. Pentru ca nimic să nu stea între mine și ea, fii Tu însuși între noi, în fiecare clipă. Pentru ca să putem fi mereu împreună, condându-ne într-o singurătare personală cu Tine. Și cînd ne întîlnim piept la piept, aceasta să fie la pieptul Tău, o, Doamne.”

Cînd oferim lui Dumnezeu locul central în relația dintre soț și soție, îi îngăduim să binecuvînteze căsătoria noastră. Prin iubirea dăinuitoare a lui Dumnezeu ni se transmite putere să ne iubim unul pe altul, și înțelegem bogăția atotcuprinzătoare a dragostei. Astfel ne apropiem tot mai mult de iubirea lui Dumnezeu pentru noi — deplină, statornică, necondiționată și creatoare — și ne bucurăm de ea într-o părtășie zilnică cu El din care nu dorim să ne retragem niciodată. Și pe măsură ce venim mai aproape de iubirea divină, împlinim mai deplin idealul lui Dumnezeu în experiența dragostei față de ființa iubită.

Pastor,
Adrian Bocăneanu
Consilier — Uniune

CASA DE RUGĂCIUNE
A COMUNITĂȚII D.Z.Ș.
BĂGARA

A 50-A CONFERINȚA TEOLOGICA INTERCONFESIONALĂ

În zilele de 3—4 noiembrie 1987 a avut loc la Institutul Teologic Ortodox din București a 50-a Sesiune a Conferinței Teologice Interconfesionale.

Au luat parte conducători de culte din țara noastră, ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române, episcopi și arhieri vicari, profesori ai institutelor teologice din București, Sibiu, Cluj-Napoca și Alba Iulia, vicari administrativi și consilieri, directorii seminariilor teologice, doctoranzi și alți invitați.

Din partea cultului nostru au participat frații D. Popa, președintele Uniunii, și N. Dumitrescu, secretar al Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Prima zi a lucrărilor a fost dedicată aniversării a 40 de ani de la proclamarea Republicii, moment jubiliar care marchează în aceste zile premergătoare întreaga viață și activitate a poporului nostru.

A fost de față dl. Ion Cumpănașu, președintele Departamentului Cultelor.

Deschiderea lucrărilor a fost făcută de către P. F. Patriarh Teoctist printr-o cuvîntare în care a subliniat însemnătatea istorică a momentului proclamării Republicii, a realizărilor poporului nostru în etapa care a urmat și importanța acestui eveniment pentru viața și manifestarea liberă și pleneră a cultelor din țara noastră.

În continuare a urmat expunerea I.P.S. Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului, intitulată „Culte din R. S. România la patru decenii de la instaurarea Republicii, în climatul de libertate religioasă asigurat de statul român. Aportul patriotic al cultelor pentru înfăptuirea programelor de dezvoltare economico-socială a patriei și afirmare continuă a prestigiului României în relațiile internaționale pentru apărarea păcii“.

După pauză, ședința a fost prezidată de dl. Episcop Nagy Gyula, Episcopul Bisericii Reformate din Cluj-Napoca, iar după amiază de șef rabinul Dr. Moses Rosen, conducătorul Cultului Mozaic.

Pe marginea expunerii I.P.S. Nicolae Corneanu, au luat cuvîntul numeroși vorbitori reprezentînd marea majoritate a cultelor din țara noastră. Vorbitorii au scos în evidență

noile condiții de libertate garantate de stat tuturor cultelor din țara noastră, cum și aportul acestora la sprijinirea vieții celei noi și a marilor realizări ale poporului nostru în cele patru decenii care au trecut de la instaurarea Republicii. Totodată, exprimîndu-și adevărată față de politica externă a țării noastre, vorbitorii au evidențiat ecoul deosebit pe care îl au acțiunile pentru pace și dezarmare ale României, inițiativele președintelui Nicolae Ceaușescu, care contribuie la creșterea continuă a prestigiului internațional al patriei.

În numele Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, a luat cuvîntul fr. D. Popa, spunînd printre altele :

„În lunga și bogată istorie a patriei noastre, evenimentele ce s-au succedat în timp au cuprins în ele voința de nezdruccinat a pămînturilor trăitori pe aceste meleaguri scumpe nouă, de a-și modela singuri viața. Istoria milenară a poporului român a consemnat dramatismul trăirilor acestui popor harnic, drept și blind, dar neînduplecat și aprig atunci cînd era în joc existența lui națională. Este meritul incontestabil al poporului nostru acela că în ciuda celor ce au rîvnit frumusețea, bogăția și rodnicia acestor pămînturi, poporul nostru și-a păstrat integritatea, limba și ființa națională.

La această sărbătorească aniversare, Cultul Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, alături de cele culte recunoscute din țara noastră, subliniază cu satisfacție că, în tot acest timp, s-a bucurat de o libertate pe care n-a cunoscut-o pînă atunci. Noua concepție a statului nostru, privind statutul de egalitate al tuturor cultelor din punct de vedere legal, a determinat un climat de bună înțelegere în viața și relațiile dintre culte, înscriindu-se în pravilele țării aspră mustrare pentru cei ce și-ar permite să aducă prejudicii respectului reciproc ce ni-l datorăm în Hristos, Domnul.

Cultul Creștin Adventist de Ziua a Șaptea nu s-a socotit niciodată străin de aspirațiile curate și demne ale poporului nostru și n-a subscris niciodată unor interese străine intereselor poporului român. Credincioșii adventiști și-au trăit totdeauna viața în mod cinstit, muncind cu dăruire și identificîndu-se cu interesele și aspirațiile poporului și națiunii noastre.

Prin legăturile multiple pe care le întreținem cu persoane și organizații religioase internaționale, prin participarea ca membri ai diferitelor foruri internaționale, am înțeles și înțelegem că este numai firesc să înfățișăm și să facem să se cunoască în mod corect realizările vieții religioase din țara noastră. Să fim mesageri ai eforturilor ce se depun de conducerea țării noastre, personal de președintele țării, pe arena internațională, pentru o lume a păcii și bune înțelegeri între oameni, căci, în esență, aceasta este solia Evangheliei: pace și o relație principală între om și Dumnezeu, aceasta răsfrângându-se în relații de pace și bună învoire între om și om, între națiuni și națiuni. Și atunci când omenirea va înțelege acest lucru, când — ca oameni — ne vom înțelege menirea pe care o avem în lume, de a fi instrumente ale păcii în lumea noastră atât de zbuciumată, atunci... citim în Cuvîntul Adevărului că... „pacea noastră va fi ca un riu și fericirea... ca valurile mării“ (Is. 48, 18).

În unanimitate, participanții la Conferință au adresat o telegramă Președintelui Republicii Socialiste România, domnul Nicolae Ceaușescu,

exprimîndu-și, la împlinirea a patru decenii de la proclamarea Republicii, recunoștința conducătorilor, slujitorilor și credincioșilor cultelor pentru climatul de libertate creat și asigurat desfășurării vieții lor religioase și, totodată, au exprimat angajarea lor în sprijinirea în continuare a unității și aspirațiilor de dezvoltare, pace și progres ale poporului nostru.

Miercuri 4 noiembrie, lucrările Conferinței au continuat cu jubileul împlinirii unui sfert de secol de la prima Conferință teologică interconfesională, aceasta fiind a 50-a conferință.

Atît referatele prezentate cu această ocazie, cît și luările de cuvînt pe marginea acestor referate au subliniat aspectul pozitiv al relațiilor dintre cultele din țara noastră, care au avut un rol deosebit de valoros în cunoașterea, apropierea și respectul reciproc, rezultate ce deschid mai departe noi perspective în slujirea adevărului, dreptății și păcii, după Cuvîntul Scripturii.

Această întîlnire jubiliară s-a încheiat într-o atmosferă caldă, de respect reciproc.

Redacția

VALOAREA SPIRITUALĂ A INTREITEI SOLII INGEREȘTI

— APOCALIPS, 14, 6—12 —

În acest ultim studiu privind versetele de mai sus abordăm valoarea morală a soliei cuprinse în ele. Judecarea lucrurilor din punct de vedere moral este una din cele mai dificile și complexe laturi ale activității spirituale. Valoarea morală nu poate fi descrisă totdeauna în termenii obligațiilor și nici ai actelor voluntare, îndeosebi cînd avem în vedere cîntărirea motiveelor atașamentului nostru față de Dumnezeu. Unele lucruri le înțelegem trăgînd o concluzie, iar pe altele le zărim cînd mintea este pregătită, deci capabilă să descopere ceea ce nu se poate transmite prin cuvinte. Numai Duhul Sfînt poate sădi în inimi motive corespunzătoare pentru a iubi pe Dumnezeu, și numai El poate verifica sinceritatea fiecăruia. Faptele reale însă nu pot fi justificate prin intenții bune și nici prin motivarea cu „sinceritate“.

De pildă din cei zece leproși vindecați de Domnul (Luca 17, 11-19) numai unul „s-a întors, slăvind pe Dumnezeu cu glas tare“, „S-a aruncat cu fața la pămînt la picioarele lui Isus, și I-a mulțumit“. Întreb: I-a obligat cineva? Se înțelege că un simț anumit încolțit în inimă a putut împinge, sau atrage, sau conduce pe acest fericit înapoi la Isus.

Dar cu solia din Apocalipsa 14,6-12? Ea este „descoperirea lui Isus Hristos“ (1,1). Prin ea Dumnezeu vorbește, deci se cade să mă opresc, să tac, să mă închin, să ascult. Așa dictează o atitudine cuvenită față de Dumnezeu. Nici nu trebuie motivat, căci El este Dumnezeu iar eu sînt om. Aceasta ori răscolește sufletul și aduce ordine morală în simțuri, gînduri, viață, ori păcatul a tocit atît de mult capacitatea de a „simți“ încît deja nici tunetele

de la Sinai și nici amenințarea cu un iad veșnic nu o mai poate sensibiliza.

Vestirea soliei

Avem în față un efort irepetabil depus de un Dumnezeu constrins de iubire și doritor de a ne salva. De ce nu depune întreg pămîntul un efort asemănător pentru propria sa salvare? Îi lipsește simțul necesar! Ingerul strigă cu „glas tare“. Către cine? Către niște urechi ce nu vor să audă? În orice caz cerul cheltuiește enorm pentru avertizarea noastră. Cheltuiesc și cei ce cu bucurie participă, plănuiesc, se roagă și jertfesc pentru reușita acestui efort. Cei ce „țin poruncile lui Dumnezeu“ oferă a zecea parte din venitul lor pentru ca prin această umilă contribuție să asigure

„auzirea“ Evangheliei veșnice în lume. Și aici, la bază există un raționament moral: dacă Dumnezeu a plătit, a dăruit, a jertfit totul pentru salvarea mea, atunci nici eu nu pot rămâne indiferent văzind că în jurul meu mulți mor neavertizați.

Temeți-vă de Dumnezeu

Temerea de Dumnezeu este un simțămînt întru totul de natură morală. Ea — poate — este cel mai pur teritoriu al reflexiei morale. Înțeleptul o pune în fruntea condițiilor privind relația corectă față de Dumnezeu cînd ne spune: „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui“ (Eccl. 12, 13). De aici pornește totul. În temerea de Dumnezeu se cuprind dintr-o dată și convingerea, și atitudinea, și activitatea corectă. O, de ar auzi Babilonul că „ceea ce avem nevoie azi peste orice altă nevoie a noastră este puterea adevăratei temeri de Dumnezeu“ (2 TT p. 162). Ceea ce pornește din temere de Dumnezeu este și spiritual, și moral, și sincer, și plăcut lui Dumnezeu, și sfînt, cînd e depărtat de orice nu ar fi după voia Lui. Temerea de Dumnezeu vorbește despre sensibilitatea conștiinței curățite în motivele sale lăuntrice, dar vorbește și despre putere de neclintit în refuzarea oricărei înfrînșării. Ea „simte“ de la distanță efectul oricărei abateri oricît de neînsemnate, și veghează ca nu cumva să răsplătească iubirea minuitoare cu o nepăsare indolentă. Temerea de Dumnezeu ne orientează totdeauna cu fața spre El.

Dați-I slavă

Cît timp se aud înălțîndu-se din inima sau de pe buzele cuiva cuvînte de proslăvire, cerul știe că în dreptul aceluia suflet jertfa nemăsurată a Mîntuitorului nu a fost zadarnică. Unde lipsește proslăvirea, acolo s-a întîmplat ceva și fiecare „ceva“ poate fi capabil de a declanșa un dezastru universal!

Slăvirea nu poate fi împărțită. Babilonul nu știe că, reținînd o parte din slava lui Dumnezeu pentru sine, dă pe față dispoziții sufletești cu adînci semnificații morale (Apoc. 18,7).

A venit ceasul judecării Lui

Principiul de bază sună așa: „Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată... tot ce este ascuns, fie bine, fie rău“ (Eccl. 12,14). Într-un univers așezat pe temelii morale nici nu se poate gîndi altfel. Sosirea ceasului judecării lui Dumnezeu nu se referă la faza de executare, căci concomitent pe pămînt

Babilonul adună încă în mod semeț fapte condamnabile moral, ci se referă la o cercetare din partea lui Dumnezeu a oricărei pretenții la Împărăția Sa, luînd în considerare criteriul cerești.

Paralel cu lucrarea din cer, anunțată prin solia îngerului, cei care ascultă de ea și se tem de Dumnezeu se umilesc și ei, trecînd în revistă tainele vieții lor, folosindu-se de toate elementele Evangheliei veșnice în vederea dobîndirii unei conștiințe bune. Și noi de cite ori nu am judecat greșit cînd am săvîrșit o faptă sau alta. Poate am fost ispițiți să zicem binelui rău și răului bine. Solia ne ajută să judecăm — acum mai lucid — toate, comparîndu-le cu „poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Ne mai ajută acum și faptul că vedem urmările unor încălcări ale noastre. Harul lui Dumnezeu se arată și în această judecată, căci ni se anunță într-un timp cît încă avem posibilitatea de a veni cu încredere înaintea Marelui nostru Preot și Mijlocitor pentru noi în curțile cerești. Întrebarea care se ridică sună astfel: „Prețuiesc eu propria mea viață atît de mult încît sînt de acord să mărturisesc orice abatere, orice judecată incorectă din partea mea și să mă arunc în brațele milei?“ Cei care fac așa împreună cu mine se adună „aici“, alcătuiind propriu-zis singura biserică prin care Dumnezeu avertizează lumea cu privire la sosirea ceasului judecării Lui. Valoarea morală a acestora este consemnată în ceruri.

Ca să pieri cu Babilonul nu trebuie să faci nimic. Se cere însă o cercetare deschisă a temeiurilor credinței personale. Mai mult decît atît: este nevoie de descoperire directă, dumnezeiască. Solia vestită de cei care „țin poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“ este „descoperirea lui Isus Hristos“, infailibilă, scrisă, verificată de două milenii și jumătate (Daniel 8,13-14), iar judecățile lui Dumnezeu sînt „adevărâte și drepte“ (Apoc. 19,2). Ele stau pe temelii morale veșnice și desăvîrșite.

Închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul

De data aceasta Dumnezeu are nevoie de tine și are încredere că pe cîmpia marii decizii te vei închina Lui, să fii al Lui și numai al Lui. În 1 Petru 2,5 citim că „sînteți... o preoție sfîntă, să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu“. Închinați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu... „prin Isus Hristos“.

În primele zile ale fericirii din Eden, părinții noștri s-au dezlipit de Dumnezeu și s-au închinat slujirii stăpînitorului veacului acestuia. În ultimele zile ale necazurilor, dedicați-vă Creatorului vostru: înnoi-vă la Dumnezeu!

Cineva a pus la îndoială statutul moral al lui Dumnezeu. „Ce fel de Dumnezeu este Acela“, zicea el „care pentru un fruct a dat pe oameni pe mîna chinuitorului?“ Veniți voi acum în ceasul marilor rejudecări și ziceți: „ce fel de oameni am fost noi, de L-am dat pe un fruct pe Dumnezeu, Creatorul nostru!“ Se cere un simț moral restabilit pentru a face o asemenea mărturisire. Într-o vreme cînd acest simț a pierit aproape total și sîntem înclinați să nu ne simțim moral dependenți de Creator, anunțul judecării, prin strigăt tare — ca pentru cei ce nu aud — dorește să trezească acest simț. Să observăm că atitudinea greșită a Babilonului față de ceasul judecării aduce imediat declarația teribilă: „A căzut, a căzut Babilonul“. Criteriul de despărțire între cei ce sînt „aici“ și Babilon este recunoașterea sau nerecunoașterea Creatorului și adorarea sau neadorarea Lui.

... a făcut cerul și pămîntul

Apocalips 14,7 ne oferă un raport repetat, succint, despre creațiune. În Geneva, ca și aici glasul lui Dumnezeu se aude. El a zis lui Ioan: „Scrie, fiindcă aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate“ (Apoc. 21,5). Sîntem îndemnați la o citire corectă atît a Genezei cît și a naturii, căci Biblia fundamentează relația noastră cu Dumnezeu pe faptul că El ne-a creat și sîntem proprietatea Lui. Aici este deasemenea vorba de un raport moral.

Citind raportul creațiunii am observat cît de „natural“, cît de logic, cît de rațional apar toate înaintea ochilor noștri? Nu se potrivește cu raportul babilonian! Aici citim: „cer — pămînt — mare — izvoarele apelor“ (Apoc. 14,7); iar în Geneva la fel: „cer — pămînt — mare — verdeață — animale inferioare — animale superioare — omul“. Așa e natural, așa am fi făcut și noi. Unii sînt tentați a crede că așa s-a și făcut, dar fără Dumnezeu. „Pe El“ spun aceștia, „Biblia L-a adăugat creațiunii“. Mulți creștini socotesc chiar că ideea este „aproape“ verosimilă. Aproximativ? Absolut de loc! Pentru că în raportul Genezei este ceva cu totul nelogic, lipsit de rațiune, atunci cînd citim că soarele a apărut în ziua a patra, iar verdeața înainte, în ziua a treia. Aici este o nepotrivire, dar nepotrivire cu rațiunea noastră și nu cu rațiunea lui Dumnezeu. Nepotrivirea aceasta ne obligă să vedem la lucru pe un Dumnezeu Atotputernic. Cum să-L vedem dacă nu avem lumina versetului 7 din Apocalipsa 14? Babilonului cu gîndire modernă i se oferă lumina, dar el nu o vede, ci în continuare caută după soare drept cauză a regnului vegetal.

Poticindu-se în raportul Genezei, mulți creștini au ajuns într-o situație penibilă. De pildă, dacă admitem că raportul Genezei este greșit, atunci sintem obligați să admitem și 1) că Biblia nu este demnă de încredere; 2) că Dumnezeu nu ne-a spus adevărul despre creație; 3) că Biblia este o carte scrisă de oameni; 4) că Cel care a făcut cerul și pământul nu a știut cum se produce vegetația. Rezultatul? Neavînd încredere în Biblie, cum să-mi dau eu viața pentru adevărul cuprins în ea? Sau, dacă Dumnezeu minte la creație, cum să-l cred că Fiul Său în mod real a suferit pe cruce pentru mîntuirea mea? Sau Moise, scriitorul Genezei, care „a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor“ nu ar fi corectat o vechi „greșală“ în acest raport? Nu L-ar fi rugat pe Domnul pe munte să-i permită să facă aceasta? Raportul a rămas raport. Dumnezeu stă înapoia lui și garantează veracitatea.

Cum de nu au simțit acest imperativ moral în secolul trecut predicatorii entuziasmați de „colosalele“ descoperiri ale vremii? Ei, surprinși de marele avînt în științele naturale și tehnice, repede s-au rusinat de Biblia lor. Scepticismul, necredința și modernismul au clințit credința multora, iar ei văzînd că bisericile se golesc s-au apucat febril de o **armonizare** a Bibliei cu rezultatele începătoare ale științei. Paguba nu a fost mai mică decît a Părinților, care au armonizat Evanghelia cu filozofia grecilor sau cu obiceiurile neamurilor. Armonizînd, armonizînd, predicatorii amvoanelor au fost primii care au vestit că Geneza se înțelege altfel decît cum este scrisă. Roadele? Mulți s-au desprins de Biblie și au murit fără Mîntuitorul Bibliei. Cu timpul datele științifice rezultate din ipoteze pripite au fost corectate, dar din nefericire explicațiile aducătoare de „armonie“ încă fură credința multora în Biblie.

Întrebăm însă, ce trebuia să facă predicatorii secolului XIX într-o asemenea situație? Nimic! Trebuia să aștepte răspunsul lui Dumnezeu, care răsuna deja prin întreita solie din Apocalips 14. Dumnezeu a fost mai interesat în apărarea cărții Sale, căci de aceasta depinde viața veșnică a scumpelor Sale creaturi (Ioan 5,39). Din mijlocul cerului El a trimis răspunsul, convingîndu-ne să credem Cuvîntul Său așa cum îl avem.

Domnul Hristos nu a corectat raportul Genezei. El știa că Dumnezeu crea vegetația și soarele în ordinea în care vroia El, și care să corespundă scopului Lui, dar în nici un caz nu putea spune altfel decît cum a făcut. „Stă scris“ pentru El stătea nezguduit. „Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus“ — zice El (Ioan 14,2) ca principiu moral. „Scriptura nu poate fi desființată“ (Ioan 10,35). Dar nici nu trebuie, căci Domnul știa cum s-a făcut

lumea. „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sînt în ceruri și pe pământ“ (Coloseni 1,16). Lui nu I-a fost rușine de raportul Genezei, ci a zis: „Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine“ (Ioan 14,1). Este adevărat cum s-a făcut primul nostru cămin și este adevărat cum se face căminul nostru nou! Lumea fără Creator s-ar fi făcut așa cum presupunem noi, dar cu Creator s-a făcut așa cum spune El.

Altfel, în caz de eroare, atunci cînd El „după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă ... și S-a sculat să citească“ (Luca 4,10), după înălțimea Lui morală am fi așteptat de la El să spună mai întîi dacă ziua aceea este în adevăr ziua a șaptea din Exodul 20,10 sau nu este, și dacă nu, atunci care este. Iar dacă El s-a închinat în această zi rînduită de El în amintirea creațiunii nici noi nu vom fi greșiți urmînd pilda Lui. Exemplul Lui este imperativ moral pentru noi. La sfîrșitul săptămîinii de creație El nu trebuia să aștepte ere lungi pînă se va găsi un om care să-L asculte, căruia să-i dea porunca și exemplul Său cu privire la Sabat. Dar iată că au trebuit ere pînă cînd prin întreita solie putem cuprinde măreția Cuvîntului Său. Lui I s-a închinat Adam atunci — Lui ne închinăm noi astăzi. Începutul și sfîrșitul se întîlnesc. Ce întîlnire fericită!

Departate de noi să disprețuim știința, cultura, cercetarea. Ele ne răsplătesc cu adevărate valori spirituale. Azi în favoarea Bibliei, în urma cercetărilor avem dovezi istorice, arheologice, numismatice, demografice, lingvistice și multe altele, totuși a crede „descoperirea lui Isus Hristos“ sau a nu o crede rămîne la atitudinea inimii. „Locul pardosit cu pietre“ (Ioan 19,13), unde Pilat L-a judecat pe Isus, a fost scos la iveală. Dar descoperitorii locului acestuia au crezut? S-au pocăit? Procesul lui Isus a fost rejudecat de juriști renumiți. El a fost dovedit nevinovat. S-au pocăit juriștii? Și descoperirea adevărilor din întreita solie solicită întîi și întîi inima. Ele apelează la simțul moral.

„Aici este“

Tot cu glas tare se strigă. Cînd s-a anunțat căderea Babilonului, îngerul a zis: „A căzut, a căzut...“. A zis cu durere cum numai un Dumnezeu iubitor poate vorbi văzînd pe copiii Săi murînd în necredință și răzvrătire. Strigătul: „Aici este!“ răsună însă ca un strigăt de bucurie și biruință a cauzei lui Dumnezeu. Babilonul nu a reușit să înghită pe cei ce au răbdat statornic, îndelung, de-a lungul veacurilor. „Aici“, arată spre un loc, spre un popor în mișcare, existent

în timpul soliei. Căutați pe suprafața pămîntului dacă există o biserică care își însușește întreita solie, vestind începutul ceasului judecării Lui, prezentîndu-L pe Mîntuitorul ca Mare Preet și Mijlocitor, iar de găsiți, strigați: „Aici“ este și locul meu!

Sfinții „care păzesc poruncile lui Dumnezeu“

Este de neconceput ca sfinții să facă altfel. De mirare că mulți „sfinți“ ai Babilonului au vorbit împotriva celor Zece Porunci! De altfel nimic nu arată mai mult în ce adîncime morală am căzut decît faptul că trebuie să ni se poruncească, și încă sub amenințări: „Să nu ucizi!“; „Să nu furi!“; „Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta!“; „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!“ Dar cît de mare este adîncimea decăderii morale atunci cînd de la amvon auzi că „poruncile s-au desființat!“ Nu mai e valabilă nici măcar vocea avertizatoare rostită cu scopul de a stăvili răul. Cît de urît stă cuiva care răspunde pentru suflute cînd caută să demonstreze „din Biblie“ — celor și așa ispitii — că băuturile alcoolice fac bine, cînd n-au nimic de spus împotriva fumatului, cînd afirmă că Sabatul nu mai este valabil, că Pavel... David, Solomon... etc. Cine mai vestește principiile morale ale poruncilor lui Dumnezeu? De la Babilon nu putem aștepta așa ceva. În capitolul 13 din Apocalipsa citim mai de grabă că el poruncește să extermine prin înfometare pe cei care țin poruncile lui Dumnezeu. Se ordonă ca aceștia „să nu mai poată cumpăra, nici vinde“.

Domnul Isus Hristos nu este surprins de această hotărîre. Îi cunoaște și pe ai Săi. Aceștia s-au aprovizionat deja, ascultînd de El, de glasul Lui, cînd a zis: „Te sfătulesc să cumperi de la Mine...“ (Apoc. 3,18). Au și cumpărat și acum sînt plini de rivnă (v. 19). Cu toate acestea ei pot suferi și suferă. Nu pot cumpăra, nici vinde și le e foame. Inima întreitei solii este Isus. El spune: „Iată Eu sînt la ușă și bat“. La ușa celor înfometați. Evanghelia veșnică este o Evanghelie completă. Aduce o veste bună reală celor înfometați. Iată cuvintele Domnului: „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cîna cu el, și el cu Mine.“ Credincioșii nu vor muri de foame. Isus este Pîinea vieții, și Apa vieții (Ioan 6,35). Cum altfel s-ar împlini cuvîntul care zice: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete, nu-i va mai dogori nici soarele, nici vreo altă arșiță“ (Apoc. 7,16). Au suferit destule batjocuri din cauza „soarelui“ din Geneza, și destule chinuri din partea „soarelui“ Babilonului. Acum, Mielul — care și El, a suferit — „va șterge orice lacrimă din ochii lor (v. 17).

... păzesc credința lui Isus

Numai păzind această credință putem fi recunoscuți ca fiind „aici“. Cum păzirea poruncilor lui Dumnezeu face deosebire, tot așa și credința lui Isus face deosebire între sfinți și Babilon.

Recunoaștem că a pretinde „credința lui Isus“ înseamnă foarte mult. Totuși solia nu cunoaște alternative. Toate credințele în care omenescul este prezent sînt cuprinse de inger în acest nume colectiv: „Babilon“. Se recunoaște numai credința veche, a lui Isus, descoperită în Evanghelia cea veșnică.

Aici încetăm cu desăvîrșire cu argumentarea. Înălțimea morală la care sîntem chemați de întreita solie ne obligă la multă umilință. Ne luăm locul lîngă semenii noștri păcătoși să învățăm împreună neprihănirea. Simțim nevoia de a ne ruga pentru Mîngîietorul, despre

care Domnul a făgăduit că ne va dovedi vinovați în ce privește „păcatul, neprihănirea și judecata“ (Ioan 16,8). Este o mîngiere că ni se descoperă vina cît încă este timp de har. Este **păcatul** nostru că ne simțim liniștiți — comparîndu-ne cu alții — sau cu niște coduri omenesti în loc de El. În caz corect Duhul Sfînt ne arată că între El și noi, iubirea Lui și iubirea noastră, umilința Lui și umilința noastră există o diferență. Despre diferența aceasta Duhul Sfînt spune că este păcat, iar păcatul trebuie întii și întii mărturisit.

La fel, încă ni se oferă și neprihănirea Lui. „Stăpînitorul lumii este judecat“ (v. 11), deci a ne întoarce în robia păcatului cînd sîntem liberi înseamnă întristarea Duhului Sfînt !

Avem nevoie de sincera rugăciune ca „Mîngîietorul, Duhul adevărului, să ne călăuzească în tot adevărul“.

De fapt, El nu vorbește de la El, „ci va vorbi tot ce va fi auzit“. „Va lua din ce este al Meu — zice Domnul — și vă va descoperi“ (v. 13-15). Evanghelia veșnică este „descoperirea lui Isus Hristos“. Să dea El ca Duhul Sfînt cu adevărat să ni-L descopere și nouă personal și privind cu fața descoperită slava Lui să fim schimbați „în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“ (2 Cor. 3,18).

Se cuvine acum să strigăm și noi cu glas tare: „Mîntuirea este a Domnului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!“ „A Dumnezeuului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria în vecii vecilor! Amin.“ (Apocalips 7,10-12).

Pastor,

D. Faluvégy

Consilier — Conf. București

IN MEMORIAM

Cu adîncă durere aducem la cunoștință frățietății încetarea din viață a pastorului pensionar **CHIRCOIAȘ DUMITRU**, intervenită în urma unei scurte dar nemiloase suferințe.

Născut la 27 septembrie 1914 în com. Bucium, jud. Brașov, fiul lui Ludovica și Dumitru, a fost ultimul copil dintr-o familie cu cinci băieți și o fată.

Dornic de învățătură, urmează cursurile școlii primare în comuna natală, liceul la Făgăraș și facultatea de drept la București, practicînd avocatura pînă în anul 1947.

În 1945 cunoaște credința adventă de care se atașează și primește botezul în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Urmează cursurile Seminarului Teologic și este angajat în cadrul Cultului unde activează ca pastor și în funcții administrative pînă în 1975 cînd se pensionează.

Căsătorit în 1947 cu Lucia-Elena Manea, au avut un cămin creștin în care au crescut cei doi copii, Gabriel și Magdalena.

Suflet sincer, deschis, binevoitor și dispus totdeauna să ajute pe oricine avea nevoie de sprijinul său, a acționat cu seriozitatea înțelegerii

sale, cu sîrg și devotament pentru cauza Evangheliei în mijlocul frățietății noastre.

Cei ce l-au cunoscut, au apreciat la el hotărîrea de a face pentru Dumnezeu și biserica Sa, pentru frații săi tot ceea ce-i stătea în putere, după capacitatea darurilor ce i-au fost date lui de Dumnezeu.

Închide ochii în nădejdea mîntuirii și a învierii pe care a propovăduit-o în anii lucrării sale ca pastor al Evangheliei lui Hristos.

Mulți frați și surori care l-au cunoscut au fost alături de soția și

de familia sa, conducînd la locul odihnei temporare corpul său neîn-suflețit care a fost înmormîntat în Bușteni jud. Prahova, unde locuia de mai mulți ani.

Frații pastori V. D. Cojea, Nicolae Delicote, Alexe Constantin și Dumitru Popa au prezentat familiei și celor prezenți cuvîntul plin de mîngiere și nădejde al Sfintei Scripturi, pentru asemenea ocazii de grea încercare.

Comitetul Uniunii

1914

1987

NECROLOG

Cu profundă durere aducem la cunoștință frățietății încetarea din viață a fratelui MARA IOAN membru al comunității Arad.

Născut la 26 decembrie 1907 în comuna Cermei, își trăiește restul vieții în comuna Macea și Arad. Născut într-o familie de creștini, este atras de Cuvintul Adevărului și la vârsta de 24 de ani primește botezul în biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, pe care a slujit-o cu demnitate și credincioșie până în ultimele clipe ale vieții sale. În 1932 își întemeiază un cămin, în care au crescut două fete pe care le-a iubit și le-a călăuzit pașii vieții în spiritul muncii, credinței și demnității umane. Căminul fr. Mara a fost totdeauna un loc în care străinul, flămîndul și neajutoratul găseau un cuvînt plăcut, hrană și adăpost. Viața de credință a familiei fr. Mara a fost o demonstrație a virtuților creștine și o împlinire a poruncii divine de a iubi pe aproapele cu toată ființa noastră.

Fratele Mara a slujit biserica, frățietatea și lui Dumnezeu după dăruirile ce i-au fost date. La Macea, până spre anii bătrîneții a fost prezbiter și prin cuvîntul și viața sa a exemplificat virtuțile creștine. În ultimii ani a fost prezbiter al co-

munității Arad, unde s-a mutat alături de copii. A fost membru al comitetului Conferinței și delegat la aproape toate Adunările Generale ale Conferinței și Uniunii, contribuind cu experiența sa la bunul mers al bisericii, cu care s-a identificat.

L-am cunoscut cu mulți ani în urmă, și am avut multe de învățat de la dînsul. Totdeauna plin de încredere în călăuzirea divină, totdeauna cu un zimbet pe buze și cu credința în suflet a fost pentru multe generații un exemplu și sfătuitor.

Închide ochii la 31 august 1986 cu nădejdea nestrămutată în împlinirea făgăduințelor divine pe care le-a crezut și vestit altora.

O mare mulțime de frați și surori din Arad și comunitățile învecinate, cum și un grup de pastori împreună cu o delegație a comitetului Conferinței Timișoara condusă de fr. G. Deac, împreună cu cel ce semnează aceste rânduri, au însoțit la locul odihnei temporare pe cel ce a fost fratele Mara Ioan, prezentînd familiei îndurerate și celor prezenți, cuvintele de mîngîiere și de întărire ale Scripturii.

Pastor,
Dumitru Popa